

Prologi

Dragetann-vuoriston syleilyssä lepää Nimin aavikko. Nimiä voisi kauempaa katsoen luulla elottomaksi, sillä ainut liike sen pinnalla on liskojen kipitys, sen harvan ihmisen harhailu ja dyynien arvaamaton vaellus. Aavikon asukkaat elävät punertavankeltaisen hiekan alla, kaukana idän vuorentakaisista yongilaisista ja lännen viheriöivien maiden zalaisilaisista.

Hiekan peitossa, syvältä maan uumenissa lymyää petollinen ja laaja luolasto, jonka sydän on pääkaupunki Drageveke. Tämä kulkija on kuitenkin juuri poistumassa luolaston suhteellisesta turvasta. Polttavalle hiekalle uskaltautuvat yleensä ainoastaan harvat viestinviejät ja auringon kuluttamat liskonmetsästäjät, joten kulkijan hyvälaatuiset, joskin yksinkertaiset, vaatteet ja kalpea iho erottavat hänet tavallisista yläpuolenkävijöistä. Valmiiksi viritetty jousen jänne antaa ilmi hänen varovaisuutensa, ellei jopa hermostuneisuutensa. Nopean katsahduksen perusteella häntä voisi pitää uutena viestinviejänä.

Tule matkalle kanssani, arvon lukija, ja anna katseesi viipyä.

Ensimmäinen luku

Aika oli lakannut kulkemasta, mutta ilma väreili edelleen. Hintelä ja pitkä nuorimies nimeltään Uende matkasi suuren, kevytrakenteisen auringonvarjonsa suojassa. Halkeillut ja paljas maa pölysi hänen askeleittensa tahdissa. Hän oli kahden päivän kävelyn päässä lähimmästä varjoisasta paikasta, ja vaikka hänen ihoaan peitti viilentävä voide, painoi helle häntä vasten tukahduttavana. Tomu nousi jokaisesta askeleesta ja pyrki huivilla peitetyn suun ja nenän sisälle.

Uenden ruokavaroista oli jäljellä enää hieman yli puolet. Hän pysähtyi, katsoi taakseen ja näki ainoastaan punaista maata aina pilvettömään horisonttiin asti. Hetken epäroityään hän jatkoi matkaansa. Ilta alkoi laskea, ja ilma kylmetä, kun hän vihdoin erään kukkulan yli päästyään näki kilometrin päässä kivisen asumuksen. Hän huudahti, mutta hänen käheä äänensä ei kantanut pitkälle. Asumuksen luokse kiiruhdettuaan hän koputti säkkikankaan peittämän oven pieleen pelottomasti. Hetken kuluttua kankaan veti syrjään yltä päältä mustiin pukeutunut henkilö. Hän katsoi Uendea päästä varpaisiin, tai niin oli ainakin pääteltävistä hänen päänsä liikkeestä. Hänen kasvojensa Uende ei pystynyt näkemään.

”Oletko itsetuhoinen vai muuten vain tyhmä? Mitä tuollainen rikas pentu tekee näin kaukana kotiluolista?” hahmo kysyi oikeata rannettaan pyöritellen. Ranne naksui kuuluvasti, ja odottamaton ääni sai Uenden kavahtamaan.

Uende veti huivinsa nopeasti pois kasvojensa edestä, kohotti leukaansa ja vastasi: ”Päästä minut sisään, ja kerron syyni.”

Hahmo hymähti ja astui syrjään. ”Kai sinun sisääsi täytyy saada vettä ennen kuin sinusta irtoaa mitään. Nopeasti nyt. Päästät kuumaa ilmaa sisään.”

Säkkikankaan takana oli pimeää ja tunkkaista. Ovea lukuun ottamatta kaikki oli tummanharmaata kiveä, niin seinät kuin tasanne, jolla he seisoivat, ja alas johtavat, epätasaiset portaat. Lämpötila putosi sitä mukaa, mitä alemmas he laskeutuivat. Samalla lisääntyi myös ilman kosteus ja homeen imelä haju. Lopulta he astuivat, Uende edellä, pienehköön huoneeseen, jonka kauimmaisella seinustalla seisoivat kaksi kaapuihin pukeutunutta henkilöä täysin paikoillaan. Vasemmanpuoleisessa nurkassa oli kasa erilaisia kankaita, joka vaikutti toimivan sänkynä. Sängyn vieressä oli matala

kivinen pöytä, jonka päällä oli pergamentteja ja kirjoitusvälineitä. Huoneen oikeanpuoleisessa nurkassa oli alkukantainen liesi. Uende jäi seisomaan epäröiden tilan keskelle.

”No, istu nyt johonkin. Mikä nimesi on?” kysyi oven avannut hahmo. Kaksi muuta kaapuihin pukeutunutta henkilöä eivät olleet vielääkään liikkuneet.

”Uende”, hän vastasi ja veti henkeä ikään kuin jatkaakseen puhumista. Hetken epäröinnin jälkeen hän kuitenkin sulki suunsa. Hän jäi seisomaan kun kaapuun pukeutunut hahmo istuutui maalattialle ja teki olonsa mukavaksi tottuneen oloisesti.

”Jaaha. Minä olen Marras, mikäli kiinnostaa tietää.” Marras laski huppunsa, ja kelmeään kynttilänvaloon paljastui nälkiintyneen ja venytetyn oloinen nainen. Hänen mustat hiuksensa oli kerätty suurelle nutturalle, ja hänen silmänsä olivat kalpeat ja pyöreät, ja niiden alla oli tummat pussit. Hän viittoili Uendea istumaan lattialle, ja niin nuori mies teki laskien olallaan olevan jousen ja selässään olevan nuoliviininsä maahan.

”Olet tullut pitkän matkan. Sattumaltako tänne tulit, vai oliko se tarkoituksesi?” kysyi Marras kurottaessaan maalattiassa olevaan koloon. Hän nosti sieltä keraamisen ruukun ja ojensi sen Uendelle.

Uende nyökkäsi kiitoksensa ja hörppäsi vettä. ”Tarkoituksella hyvinkin.”

Marras hengitti syvään, ja ilma rahisi hänen keuhkoissaan. ”Enpä olisi muuta syytä oikein uskonutkaan.”

”Ovatko nuo...” sanoi Uende viitaten huppujen alla piilotteleviin hahmoihin.

”Kuolleita? Juu.” Marras hymyili leveästi, paljastaen kellertävän ja puutteellisen hammasrivistön. Uende näki hänen silmissään jotain kylmää.

”No sitten sinä... Minä, Uende, pyydän mitä nöyrimmin paikkaa oppipoikanasi.” Uende asetti oikean kätensä sydämensä päälle ja paljasti Marrakselle niskansa.

Marras naurahti pilkallisesti ja pyöritteli ranteitaan. ”En ota vastaan oppilaita.”

Uende nousi hätiköiden takaisin istumaan ja huudahti: ”Mutta kai sinä voisit tehdä—”

”Poikkeuksen? Ei.” Marras nousi seisomaan, käänsi selkensä Uendelle ja käveli riepukasansa luokse. Hän venytteli kädet levällään, ja hänen selkensä rusahti kolme kertaa. ”On myöhä. Asetu nukkumaan minne vain haluat. Nuo kyllä huomaavat jos yrität jotain”, Marras sanoi viittoillen kalmoihin.

Hetken epäröinnin jälkeen Uende asettui lepäämään jäykin liikkein, jalat ristissä ja kädet sylissään, portaitten viereistä seinää vasten. Toinen Marraksen kalmoista sammutti kynttilät tukahduttaen ne kädellään. Huoneeseen laskeutui täysi pimeys, ja se tuntui korostavan jokaista kahinaa ja kaiken läpäisevää homeen hajua. Tilanteen epämukavuudesta huolimatta Uende nukahti varsin nopeasti.

Muutaman tunnin unen jälkeen Uende heräsi äkillisesti siihen, kun Marras sytytti sänkynsä viereen kynttilän. Kaapuihin verhotut ruumiit harppoivat Marraksen vierestä portaiden luokse neljällä askeleella kumpikin. Marras katsoi Uendea ja sähähti: ”Ota aseesi esiin!”

Uende ehti juuri ja juuri nousta polvilleen ja ottaa hihastansa tikarin, kun sisään tunkeutui kolme tummanharmaksiin, ihonmyötäisiin vaatteisiin pukeutunutta miestä, joilla oli käsissään lyhyet miekat. Seurasi vaikeasti seurattava käsirysy hämärässä. Uende sai hetken kamppailun jälkeen iskettyä yhtä hyökkääjistä tikarillaan kurkkuun. Hyökkääjä kaatui lattialle koristen ja sätkien.

Saman aikaa yksi hyökkääjistä oli onnistunut iskemään kalmolta pään irti. Hyökkääjä sadatteli järkyttyneen oloisena nähdessään leikatun pään olevan ainoastaan kallo, täysin lihaa vailla. Kalmot käyttivät vastustajiensa hämmennystä hyväkseen ja kävivät heidän kurkkuihinsa kiinni. Hyökkääjät vastustelivat ja onnistuivat sivaltamaan toiselta kalmoista jalan irti polven kohdalta. Toisin kuin kalmojen kasvot, jalka oli lihan peitossa, mutta täysin veretön. Lopulta ruumiit saivat kuristettua hyökkääjät hengiltä. Molemmat kalmoista olivat kamppailun jälkeen yhä kykeneviä liikkumaan, vaikka toiselta puuttui vasen jalka ja toiselta pää. Uende katsoi taakseen ja näki, että Marras istui yhä tyyneästi sängyllänsä kynttilää pidellen.

Marras nousi ja lähestyi kuolleita hyökkääjiä. Hän nosti lyhyimmän miehen hihaa, ja sen alta paljastui karkea kuva koiran päästä poltettuna miehen ranteeseen. Hän paiskasi käden maahan ja kääntyi kohti Uendea. ”Typerys! Johdatit tänne palkkamurhaajia.”

Uende ei pystynyt katsomaan Marrasta silmiin, joten hän kumartui noutaakseen tikarinsa. Hän pyyhki sen ja kätensä kuolleen miehen paitaan. Uende suoristautui jälleen ja huomasi, että Marras oli aivan hänen vieressään. Marraksesta nousi hien ja mädäntyvien lehtien haju.

”Aioin tappaa sinut aamun tullen tunkeilusi vuoksi, mutta nyt olet minulle velkaa enemmän kuin henkesi. Saat luvan auttaa minut Drivkraftiin. Minulla ei sattuneesta syystä ole todisteita kansalaisuudesta, joten kuljet kanssani sinne”, Marras sanoi hiljaa matalalla äänellensä. Uendesta tuntui kuin hänen selkäänsä pitkin olisi kulkenut lauma teräväkyntisiä aavikkoliskoja.

”Hyvä on, teen sen. Mielelläni jopa, sillä onhan minun vikani, että joudut jättämään kotisi”, Uende vastasi ja yritti perääntyä Marraksen luota. Hän törmäsi kuitenkin takanaan seisovaan, päättömään kalmoon.

”Hyvä”, Marras vastasi. ”Auta minua nyt polttamaan nuo ruumiit ja hyödyttömäksi käyneet apurini.”

Ja niin he polttivat kaikki viisi ruumista sekä kaiken, mitä Marras ei pystynyt matkalle mukaansa ottamaan. Marras töytäisi rosoisella kädellään Uendea kulkemaan edeltä. He suuntasivat kohti Drivkraftia hiljaisuus seuranaan.

Toinen luku

Marras ja Uende saapuivat Drivkraftiin matkattuaan yhdentoista päivän ajan läpi karun autiomaan ja viileiden luolien. Kylässä ei voinut asua paljon enempää kuin kolmesataa ihmistä. Se kyyhötti loivan, valtavan, osittain luonnollisen ja osittain käsin hakatun avaran tilan keskellä, ja sitä ympäröi karkea, kivimurskasta ja metalliverkosta tehty muuri. Kaukaa katsottuna kylä näytti kovin toispuoleiselta. Kolme metallilieriötä vetivät katseen auttamatta puoleensa. Kaksitoista hyvin syönyttä miestä olisi voinut seisoa toistensa hartioilla, ja silloin heistä ylin olisi juuri ja juuri saattanut yltää koskettamaan rakennuksen tasakattoa. Näiden kolmen lieriön vieressä oli vielä toiset kolme lieriötä, joskin nämä olivat puolta pienemmät. Kylän toinen laita taas koostui täysin kiviä hokkeista, joiden leväpressukatot olivat hädän tuskin nähtävissä muurin yli.

Uupuneet matkaajat valuivat kylän pohjoispuolen portista sisään verkkaiseen tahtiin, ja heidän saapumisensa huomioi ainoastaan portinpielessä istuva kerjäläisnainen. Ruostunut vartiokoppi seisoi tyhjillään. Kaikkiällä loisti himmeitä soihtuja, joiden liekkejä ilmavirrat tanssittivat saaden varjot jahtaamaan toisiaan.

”Ugress asunee yhä kyläkaivon lähetyvillä, jos missään. Täällä hän asui heti sen jälkeen kun Viimeinen muutto maan alle tapahtui, ja täällä hän on suunnitellut kuolevansaakin”, Marras kertoi Uendelle. He siirtyivät pian kylän mukulakivitieltä kulmikkaiden talonmurjujen sekaan. Tällä puolella kylää ei ollut varsinaisia teitä, ainoastaan pieniä hiekanpeittämiä aukkoja kiviseinien välissä. Ihmisten katseet kiinnittyivät Uenden ryhdikkääseen olemukseen ja hyväkuntoisiin vaatteisiin, mutteivät kauaksi aikaa.

Kun he saapuivat Ugressin kivimajalle, he näkivät, että sen ikkunat olivat peitetty mustin, raskain suruverhoin. Marras pysähtyi majan ovelle ja painoi otsansa sen karheaan pintaan. Hänen kasvonsa olivat tyynet. Nojattuaan pitkän tovin hän kuiskasi jotakin ja suoristautui taas. Uende kääntyi kohti Marrasta, ojensi kätensä, ja Marras tarttui siihen.

”Surunvalitteluni”, sanoi Uende vakavana.

”Kiitän. Hän oli hyvä ystävä”, Marras vastasi ja päästi Uenden kädestä irti. Marras katsoi ympärilleen ja huomasi pienen pojan, noin kuusivuotiaan, katselevan heitä uteliaasti viereisen majan aidan raosta. Marras käveli pojan luokse epäröimättä ja kyykistyi tämän tasolle.

”Tunsitkos sinä naapuriasi? Asuiko siinä edelleen Uggress?” hän kysyi pojalta.

”Mjuu”, poika vastasi läpi suussaan olevien nokisten sormien.

”Tiedätkö, milloin hän kuoli?” Marras katsoi pientä poikaa vakaasti silmiin, ja poika mutristi suutaan.

”Verhot o ollu kolme päivää ylhääl. Äiti sano et vielä kolme lisää.” Poika nyökkäsi veltoisti ja pyyhkäisi nenäänsä hihallaan.

”Kiitos oikein paljon”, sanoi Marras nyökäten takaisin. Hän työnsi pojalle aidan läpi pienen palan kuivalihaa, ja poika juoksi nopeasti sen kanssa kotiinsa.

”No, eiköhän lähdetä etsimään makuupaikkaa. Meidän olisi hyvä levätä ennen auringonlaskua: yö tulee olemaan pitkä”, ehdotti Marras kääntyen Uendeen päin.

”Mitenkä niin?” kysyi Uende kuitenkin jo seuraten Marrasta.

”Meillä on asiaa hautausmaalle. No, ensin kuitenkin ruokaa.”

He astuivat kylän ainoaan tavernaan ja tilasivat sienikeittoa ja perunaviinaa. He istuivat lähelle iäkästä miestä, joka selvästi kulutti päivänsä istumalla tiskin äärellä. Hänen nenänsä punoitti, hänen silmänsä verestivät, eikä hän hajusta päätellen ollut siistiytynyt viikkoihin.

”Et sattuisi tietämään, onko täällä majataloa, jossa voi maksaa tunnilta?” kysyi Marras vanhalta mieheltä.

Mies virnisti niin, että mustatahraiset hampaat kimmelsivät kynttilänvalossa. ”Sattuisinpa hyvinkin. Tuollahan se, kun lähdetään tuosta ulko-ovesta oikealle, ja sitten parin kadun päästä vasemmalle. Sen nimi on Ei missään”

Marras hymyili miehelle jäisesti ja sanoi Uendelle: ”Menepä maksamaan. Ja tilaa samalla tälle miehelle tuoppi olutta.”

”Totta kai”, vastasi Uende katsellen vanhaa miestä varsin epäileväisesti.

Marras ja Uende suuntasivat kohti Ei missään -majataloa ja maksoivat siellä 40 kuninkaanrahaa huoneesta kolmeksi tunniksi. Uende epäroi ensin nähdessään ainokaisen, kapean sängyn, mutta kiipesi siihen Marraksen tokaistua: ”Kuule, jos ei kelpaa, niin nuku lattialla.”

He nukkuivat vierä vierä koko majatalovierailun ajan. Herättyään Marras ja Uende kiersivät kylää hankkien erinäisiä tarvikkeita. Marras vaihtoi kolme kitukasvuista naurista kahteen suureen, mutta osittain puhki kuluneeseen, juuttisäkkiin, ja osti neulan sekä karkeatekoista lankaa.

He poistuivat kylästä hyvissä ajoin ennen porttien sulkemista. Kun suurin osa soihduista oli sammutettu yötä varten, he suuntasivat kylän ulkopuolella olevalle hautausmaalle. Hautausluolaa vartioi suuri kaksiovinen valurautaportti. Sen muotoilu yritti tuoda sisään kulkijan mieleen liekkimeren, mutta Uenden mielestä se muistutti lähinnä kasaa suippoja hattuja. Portti päästi pienen vinkaisun kun Marras veti sen auki. Hautausluola oli kooltaan hieman alle puolet Drivkraftin sisältävästä luolasta. Sen keskellä oli suuri puinen katos, josta kasvoi hennosti loistavia sienä. Sienien hohto paljasti katoksen alle asetetut kiviset ja metalliset perheurnat.

Marras harppoi katoksen ohi luomatta siihen katsettakaan. Hän suuntasi luolan perälle, Yksinäisten Seinälle. Marras sytytti lyhdyn, ja nosti sen ylös, korkealle pänsä yli. Seinä näytti lähinnä tautiselta: sen melko tasaista pintaa täplitti sorasta ja laastista muodostuvia kohoumia. Uenden hämmennys oli silmiinnähtävää, mutta Marras jatkoi matkaansa epäroimättä. He kävelivät seinän viertä, kunnes he kohtasivat kankaanpeittämiä aukkoja. Marras asetti lyhdyn maahan varoen. He olivat löytäneet kolme umpeen muuraamatonta hautaa, joista kaksi kuului selvästi lapsille ja yksi aikuiselle. Marras polvistui kämmenen verran maankorkeudesta olevan aikuisen haudan ääreen ja sanoi: ”Tämän täytyy olla se, ei täällä ole muita näin tuoreita.”

Hän työnsi syrjään luolan seinämään louhittua hautaa väliaikaisesti peittävän mustan ja kupruisen leväkankaan. Sen takaa paljastui soralla tiiviisti täytetty aukko. ”No niin, annapas minulle lapio ja aletaan kaivaa.”

”Mitä hyötyä siitä olisi? Kai ystäväsi polttohaudattiin?” sanoi Uende ojentaen sanoistaan huolimatta toisen käsissään olevista lapioista Marrakselle.

”Uggressilla ei koskaan ollut paljoa rahaa eikä paljoa sukulaisia, joten hänellä ei olisi mitenkään voinut olla varaa polttohautaukseen. Meidän onneksemme.”

Uende hengitti syvään ja otti askeleen taaksepäin. Hän katseli Marraksen nutturasta karanneita hiuksia ja mutisi: ”Eikö olisi silti parempi ottaa joku muu?”

”Ugressin ruumis on selvästi tuorein, aikuisista ainakin, ja sitä paitsi en minä voisi jättää häntä tänne mätänemään hyödyttömänä”, Marras selitti kääntymättä edes Uendeen päin. Hän alkoi kaivaa varovasti soraa pois haudasta.

Uende epäröi vielä hetken. ”Hyvä on.”

Ja niin he kaivoivat varoen, kunnes Marras tunsi lapionsa osuvan johonkin muuhun kuin soraan. Marras ojensi lapion takaisin Uendelle ja sanoi: ”Ota tämä. En tiedä, miten hyvässä kunnossa ruumis on, joten parempi ottaa loput sorasta pois käsin..”

Huolellisen työn edetessä alkoi haudasta nousta kammottava haju, joka sai Uenden kakomaan pidellen vatsaansa. Marrasta haju ei tuntunut kummemmin haittaavan, kuten ei näkykään. Ugressin ruumis oli turvonnut, ja sen silmistä, nenästä ja korvista oli valunut erinäisiä ruumiinnesteitä.

”Hmm. Voisi olla huonommassakin kunnossa. Uende! Pidä tarkasti vahtia, tässä menee jonkin aikaa”, Marras mutisi kääntämättä katsetta Uggressin jäännöksistä. Hän nosti ruumiin varoen pois haudasta ja asetteli sen makaamaan selälleen maahan.

Marras otti veitsensä esiin ja alkoi varovasti kaivertaa riimuja Uggressin ihoon. Kolme kertaa hän kaiversi riimun kalmon otsaan, ranteisiin, polviin ja jalkapohjiin. Sitten hän puhdisti veitsen alkoholilla ja leikkasi vasemman käden etusormensa syrjään syvän haavan. Hän valutti verta jokaisen riimun päälle. Tämän toimituksen jälkeen hän sitoi haavansa tiukasti. Hän asettui risti-istuntaan Ugressin pään vierelle ja asetti oikean kätensä otsalla olevan riimun päälle. Sen jälkeen hän istui aivan paikoillaan lähes tunnin. Kaiken tämän aikaa Uende odotti kärsimättömästi nykien ja heiluen, että Marras liikkuisi jälleen. Hän piti joustansa valmiina vasemmassa kädesssä, ja hänen oikea kätensä kävi aina välillä hipomassa hänen nuoliensa sulitusta. Uende oli jo lähes päättänyt

lähteä tutkimaan aluetta vähän kauempaa, kun Marras vihdoinkin avasi silmänsä ja pudisti päätään kuin selvittääkseen sitä.

”No niin, taisi tulla valmista. Eihän se ihan niin hyvä ole kuin olisin halunnut, mutta ei näiden aikarajoitteiden kanssa voi ihmeitä aikaan saada”, Marras tuhahti noustessaan jäykästi takaisin jaloilleen.

Uggressin ruumis nousi sekin ylös mekaanisin liikkein. Uenden teki pahaa katsoa sen sokeita silmiä ja edelleen äärimmilleen venyntyttä ihoa. Ruumis oli täysin alasti ja jokainen pienikin liikahtus sai sen ihon, lihan ja ties minkä liikkumaan oudoilla tavoilla. Liikkeistään huolimatta ruumis oli ilmiselvästi kuollut.

Marras viittoili Uendea lähemmäs kärsimättömästi. ”Meidän täytyy peittää hauta uudestaan.”

Uende laittoi jousensa olalleen ja kävi töihin. Hän lapioi Marraksen kanssa soran parhaansa mukaan takaisin hautaan täytettyään ruumiin jättämää tyhjää tilaa läheltä löytämillään kivenmurikoilla. Mikäli kukaan ei katsoisi hautaa kovin tarkasti, toisi se heille ainakin etumatkaa mahdollisiin syytöksiin. Parhaimmassa tapauksessa kukaan ei epäilisi mitään. Saatuaan askareensa valmiiksi he kulkivat ruumis seuranaan sokkeloiseen luolastoon.

”Ennen kuin jatkamme pidemmälle, minun täytyy tehdä tuolle jonkinlaiset peitteet”, sanoi Marras ottaen juuttikangassäkkinsä esiin. Hän asettui niin lähelle kynttilän valoa kuin vain pystyi ja alkoi ommella kalmolle peittävän kaavun.

Uende katseli ruumista huolestuneen oloisesti ja siirsi painoaan jalalta toiselle. ”Nytkö se on tosiaan kokonaan valmis?”

”Aika lailla. Ei tarvitse enää kuin mädättää pois sen kasvot, ja se tapahtuu itsekseen ajan kanssa”, Marras vastasi.

”Ahaa”, Uende mutisi tarkkaillen heitä ympäröivää pimeyttä entistäkin tarkemmin.

”Ei niin että sitä tarvitsisi mädättää pois. Tai että se tapahtuisi itsekseen ilman, että minä niin haluaisin. Se on minun linjani tapa. Ainoastaan mestareillemme me jätämme kasvot.”

Uende ei tiennyt, mitä sanoa, joten hän päätti olla vaiti. Aika kului hitaasti Marraksen työskennellessä, mutta lopulta hän oli saanut aikaan karkeatekoisen kaavun, joka peittäisi kalmon kasvot kokonaan. Yhä he olivat sanoitta, kun Marras ojensi vaatteen ruumiille, ja se puki vaatteen päälle nykivin liikkein. Nyt siitä oli nähtävissä enää ajoittain kävelyn myötä paljastuvat turvonneet varpaat.

”Lähdetään”, Marras sanoi, ja niin he suuntasivat pois Drivkraftista.

Kolmas luku

Vaaleansinisen huoneen seiniä peittivät toinen toistaan loisteliaammat seinävaatteet. Kuvaukset kuninkaista ja taisteluista pehmensivät kaikki huoneessa kuuluvat äänet jättäen jälkeensä lähes täydellisen hiljaisuuden. Kuultavissa oli ainoastaan tulisijasta kantautuva rätinä ja nuoren naisen hennot henkäykset. Tuo nainen, joka oli nimeltään Porselen, lepäsi divaanilla kellertävänruskeat silmät tyhjyyteen tuijottaen. Vaaleat hiukset hyväilivät ylenpalttisesti kirjaillun ja jäykän leningin pitsistä kaula-aukkoa.

Hetken raukeus särkyi, kun ovelta kuului koputus, ja sisään astui tummansiniseen pukeutunut palvelija. Hän sanoi hiljaa mutta selkeästi: ”Arvon prinsessa, nuorin veljenne on havaittu Drivkraftissa.”

Porselenin katse vaelsi hitaasti kohti palvelijaa päätyen kohtaan seinässä, joka oli miehen pään vasemmalla puolella. Porselen hengitti hitaasti sisään ja sanoi raukeasti: ”Niinkö tosiaan? Yksin vai toisten seurassa?”

”Hän matkustaa kahden jonkun naisen kanssa. He -”, palvelija epäröi hetken ja selvitti kurkkuaan kevyesti. ”...viettivät jonkin aikaa huonon maineen majatalossa.”

Porselen sulki kellanruskeat silmänsä ja pyöritteli päätänsä olkapäältä toiselle niska velttona. ”Ymmärrän.”

Palvelija jatkoi selontekoaan: ”Tämän tiedämme varmaksi.”

”Ja mitä emme siis tiedä varmaksi?” kysyi Porselen silmät leviten suuriksi kiinnostuksesta. Hänen suupielensä kohosivat aavistuksen verran.

”Kylällä on liikkeellä huhuja. Eräs hauta, varsin tuore, ryöstettiin sinä yönä, jona veljenne ja hänen seuralaisensa lähtivät.”

Porselen nousi istuma-asentoon palvelijan selityksen aikana ja tarttui hentorakenteiseen pikariin, joka oli odottanut hänen huomiotansa pienellä puisella pöydällä. Hän joi siemauksen makeaa viiniä. ”Varsin kummallista.”

”Tuo kuollut mies oli kuulopuheiden mukaan tuntenut aikoinaan hyvin erään nekromantikon. Naisen.”

Porselen naurahti. Se oli tumma ääni, syvältä hänen kurkustaan. ”Näinkö on? Erittäin, erittäin kiintoisaa.”

”Emme tiedä lainkaan, minne he suuntasivat Drivkraftista lähdettyään, mutta tarkkailemme tilannetta kuten tavallista.”

”Hyvä. Kertokaa minulle heti, jos kuulette lisää veljestäni tai tästä naisesta”, Porselen komensi ja laski pikarinsa takaisin pöydälle, vaikka se oli edelleen puoliksi täysi.

”Kyllä, teidän korkeutenne.”

Porselen sulki jälleen silmänsä ja hengitti syvään. ”Ja järjestäkää matkani Jernborgiin. Haluan lähteä aamunkoitteessa.”

”Kyllä, teidän korkeutenne”, palvelija vastasi, kumarsi syvään ja poistui huoneesta kääntämättä selkäänsä prinsessaan päin. Tummaksi lakattu, puinen ovi kolahti hänen perässään pehmeästi. Huoneen täyttivät jälleen tulen rätinä ja Porselenin hengitys.

Neljäs luku

Marras ja Uende olivat ehtineet vain päivän kävelymatkan päähän Drivkraftista, kun he törmäsivät jälleen ongelmiin. He kulkivat soihdun valossa läpi viileiden luolastojen pyrkien välttämään vilkkaimpia reittejä. Hyökkäys tuli äkkiarvaamatta. Vailla varoitusta varjoista ilmestyi neljä hyökkääjää lähes äänettömästi kaarevat miekat käsissään.

Tällä kertaa he olivat valmistautuneempia hyökkäykseen. Uende veti esiin kaksi tikaria, Marras luisen veitsen, johon oli kaiverrettu riimuja. Kalmolla oli taas käsissään rautainen sauva, jonka matkaajat olivat löytäneet ruosteisena ja hylättynä. He astuivat välittömästi kolmion muotoisen muodostelmaan, jossa kalmo oli edessä ja Marras sekä Uende sen sivuilla ja takana. Kalmo heitti soihdun kädestään sivuun, ja se jatkoi palamistaan.

Avoin tila antoi Uggressin ruumiille paremman taistelumahdollisuuden, kuin Marraksen ahdas koti oli antanut toisille kalmoille. Se iski ensimmäistä hyökkääjää voimalla niin, että miehen kallo antoi periksi iskun alla, ja hyökkääjä lysähti maahan. Samaan aikaan kaksi muuta hyökkääjää saavuttivat Uenden ja Marraksen. Hetken kamppailun jälkeen Uende onnistui iskemään tikarin hyökkääjän kurkkuun. Hyökkääjän kaatuessa hänen miekkansa viilsi Uenden reiteen pitkän haavan.

Marras torjui miekan iskuja parhaansa mukaan. Hän sai miekan lappeesta iskun kasvoihinsa mutta onnistui sen aikana puukottamaan miestä ranteeseen, jolloin hyökkääjän ote miekastaan kirposi. Tällä aikaa kalmo oli hakannut neljännen hyökkääjän kuoliaaksi, ja nyt se kääntyi iskemään viimeistä elossa olevaa hyökkääjää. Marras perääntyi nopeasti, ja rautasauva iski hyökkääjältä useamman kylkiluun poikki. Muutama isku päähän varmisti, ettei mies liikkuisi enää koskaan.

Marras poimi soihdun ylös ja tutki ympäristöään. Hetken kuluttua hän oli löytänyt lupaavan paikan. ”Mennään tänne. Onhan se liian avoin, mutta ei nyt voi mitään.”

Hän auttoi Uendea nilkuttamaan avaraansa luolaan ja vei heidät sen sisään menosta kauimmaiselle seinustalle. Kalmon hän käski piilottomaan ruumiit ja vahtimaan sen jälkeen luolan suuaukkoa. Marras päästi Uendesta irti asettaakseen soihdun seinässä olevaan muodostelmaan roikkumaan.

”He löysivät meidät taas”, sanoi Uende puristaen vertavuotavaa jalkaansa. Hän lysähti maahan ja nojasi kylmään kiviseinään.

Marras sylkäisi verta ja kähisi: ”Ei se ole kovinkaan yllättävää. Kuninkaan nuorin poika on aina liian näkyvä ollakseen mitään muuta kuin maalitaulu. Sinullahan on vielä kaksi veljeä elossa?”

Uende nyökkäsi irvistäen. ”Onko sinulla suunnitelmaa?”

”Ei enää”, Marras myönsi hiljaisesti ja laskeutui jäykästi polvilleen Uenden viereen. Hän kaivoi liskonnahkaisesta repustaan sidetarpeita ja taskumatin. Alkoholin pistävä haju nosti kyyneleitään Uenden silmiin Marraksen puhdistuksessa viiltohaavaa varomatta turhia.

Uende antoi olkapäitensä laskeutua ja rentoutua Marraksen aloittaessa haavan sitomisen.

”Voisimme ottaa yhteyttä siskooni.”

”Uskotko todella hänen auttavan?”

Uende nojasi päänsä rosoiseen kivipintaan ja sulki silmänsä. ”Olen aina ollut hänelle uskollinen ystävä.”

Marraksen kädet pysähtyivät hetkeksi. Pian Marras kuitenkin jatkoi: ”Ja luulet tämän auttavaisuuden tulevan tarjotuksi myös... uusille ystävillesi?”

”Totta kai. Siskoni ymmärtää tällaisia tilanteita. Uskon, että hän haluaisi tavata sinut.”

Marraksen vasen suupieli nousi epäuskovan oloisesti. Hän varmisti, että side pysyisi paikoillaan ja nojautui taaksepäin. ”Minut vai nekromantikon ylipäättänsä?”

”Kummatkin.”

Marras pakkasi taskumatin ja ylijääneet sidetarpeen takaisin reppuun. Hän huokaisi ja asettui istumaan Uenden oikealle puolelle. ”Hyvä on. Ei meillä toistakaan suunnitelmaa ole.”

”Suunnatkaamme siis kohti pääkaupunkia”, Uende julisti. Hän avasi silmänsä ja loi jalkaansa epäilevän katseen. ”Jos kuitenkin odottaisimme, että pahin vuoto tyrehtyy.”

”Niin”, myöntyi Marras virnistäen. Pian hän kuitenkin vakavoitui. ”Palkkamurhaajat ovat kaiketi veljesi lähettämiä?”

Uende nyökkäsi synkin mielin ja käänsi päätään, kunnes pystyi näkemään Marraksen kasvot. ”Jos ne saavat meidät kiinni eivätkä tapa välittömästi, he tulevat kiduttamaan meitä. He haluavat tietoa – Porselenin suunnitelmista, luulisin. Veljeni eivät ole idiootteja. He tietävät, ettei Porselen ole mikään passiivinen nukke.”

”Ymmärrettävää. Mitä on oletettavissa?”

”He eivät pitemmän päälle halua luultavasti pitää meitä elossa joten luiden rikkomista, hakkaamista, mahdollisesti myös ruoskimista.” Uende kertoi vastahakoisesti ja pyöräytti olkapäitään.

Marras hymyili jälleen. ”Epämiellyttävä kohtalo tosiaan...”

”Ymmärrän, jos et halua enää matkata seurassani”, Uende sanoi katsoen Marrasta jälleen vakavasti. Hiljainen hetki venyi, mutta Uende ei edes räpyttänyt.

Marras heilautti vasenta kättänsä vähätteleväsi. Ranne jäi pyörimään kuin itsekseen ajoittain naksuen. ”Ei, ei. Liian myöhäistä katua tässä vaiheessa. Joku on varmasti jo nähnyt kasvoni tarpeeksi hyvin piirtääkseen ne.”

”Ei se varmaa ole.”

”Tarpeeksi varmaa. Sitä paitsi olet minulle yhä velkaa. Ja jos se kidutukseen todella päättyy, ei se ole ensimmäinen kertani. Vaikkei aikaisempi kokemus tässä tapauksessa juuri autakaan.” Marras naputteli leukaansa mietteliäästi.

”Ei ensimmäinen kerta?” Uende kysyi hieman järkyttyneen oloisesti. Hänen kätensä liikkui jalassa olevaa haavaa kohti mutta pysähtyi puolitiessä.

Marras antoi katseensa seurata Uenden hennon oloista kättä. ”Ei. Eräs kuolemaisillaan oleva nekromantikko yritti saada minusta apua tilanteeseensa. Epätoivo oli saanut hänet menettämään nostattamiskykynsä, ja hän yritti kangeta minusta tiedon siitä, miten itse sain nostattamisen taidon.”

”Et siis kuitenkaan kertonut hänelle?”

Marras kumartui tutkimaan sidettä tarkemmin ja päästi tyytyväisen äännähdyksen todetessaan, ettei sen läpi ollut tullut paljon verta. ”Kerroin hänelle valheita ja tapoin hänet heti, kun hän teki virheen.”

”He eivät välttämättä tee virhettä.”

”Tiedän”, Marras vastasi ja nousi seisomaan. Hiljaisuus laskeutui aukion ylle.

”En ole varma, pystynkö vastustamaan”, Uende tunnusti.

Marras vilkaisi alas, kohti Uendea. ”Mikäli heillä on tarpeeksi aikaa ja taitoa, et pysty. Kaikki sortuvat lopulta.”

”Et kai todella usko noin?” Uende kysyi. Marras tarjosi oikeaa kättänsä Uendelle ja auttoi tämän pystyyn.

”Totta kai uskon. Olen nähnyt sen tapahtuvan uudestaan ja uudestaan, sodan aikaan. Luulisi sinunkin tietävän tämän. Sinun enosihan on Blindskaer, etkö niin sanonut?”

”On. Ja tiedän kyllä, mitä hän tekee, mutten ole itse sitä ikinä seurannut”, Uende vastasi selittelevään sävyyn.

”Ja silti hän miettii sinua itsensä seuraajaksi. Nepotismi elää ja voi hyvin...” Marras pyöritteli päätään epäuskoisesti ja otti soihdun pidikkeestään.

”Ymmärtääkseni hän alkoi aloittaa opintoni pian. Isäni heikkenevä terveydentila ei olisi voinut tulla huonompaan aikaan.”

Marras lähti kävelemään kohti aukion toista laitaa. ”Muttet siis tiedä juuri mitään tiedonhankkimisesta?”

”Olen lukenut hyvin paljon teoriaa, mutta niin, en ole tehnyt mitään käytännössä.” Uende otti varovaisia askeleita Marraksen perässä ja totesi haavoittuneen jalkansa kantavan tarpeeksi hyvin.

”Teoria ja käytäntö ovat hyvin eri asiat, tosiaan...”

”Ymmärrän sen kyllä”, Uende tiuskaisi. Hän nakkasi päätään taaksepäin kuin hevonen ja yritti kävellä ripeämmin kipeästä jalastaan huolimatta.

Marras kääntyi kävelemään selkä menosuuntaan ja kohotti kätensä sovittelevasti. ”En epäilytkään sitä.”

”Hyvä”, Uende sanoi hieman liian kovaan ääneen. Molemmat hiljenivät hetkeksi. Luolastoissa kaikuiivat heidän askeleensa: Marraksen tasaiset ja varmat takaperin kulkemisesta huolimatta sekä Uenden haavan vuoksi eripariset.

”Kohdatkaamme nämä ongelmat, kun sen aika on”, Marras sanoi ja kääntyi johtamaan heidän kulkuansa soihdun häidin tuskin kesytetyssä valossa. Uggresin jäänteet liittyivät heidän seuraansa, kun he poistuivat aukiolta takaisin luolasokkelon petolliseen syleilyyn.

Viides luku

Matka oli lähellä puolta väliä, ja Marras sekä Uende asettuivat jälleen päivän kävelyn päätteeksi lepäämään. Uende sytytti nuotion, ja he istuivat sinertävien liekkien ääreen. Kalmo oli vahtimassa heidän valitsemansa luolan sisäänkäyntiä kuten tavallista. Kumpikaan ei ollut uupumuksestaan huolimatta vielä valmis nukkumaan.

Uende hieroi kasvojaan väsyneesti ja rikkoi pitkään jatkuneen hiljaisuuden: ”En saa mieltäni rauhoittumaan. Suostuisitko kertomaan minulle, no, jotakin vain?”

Marras napautti polveaan mietteliäästi ja nyökkäsi lopulta. ”Kun olin mestarini opissa, me kuljimme kylästä toiseen töitä ja tietoa etsien. Jossain pienessä vuoristokaupungissa – en enää muista sen nimeä – tapasimme vanhan naisen, joka haastoi mestarini pieneen kilpailuun. Tämä oli aikaa juuri ennen Viimeistä kuivuutta. Olin siis juuri liittynyt mestarini seuraan.”

Marras käänsi päätänsä hiukan, ja hänen silmänsä lankesivat varjoihin saaden hänen kasvonsa muistuttamaan hänen palvelijoidensa kolkkoja piirteitä.

”Se shamaani oli todella lyhyt, todella ryppyinen. Hän ei näyttänyt erityisen voimalliselta. Hänen pienelle viljelmälleen oli vierinyt kaksi melko lailla samankokoista järkälettä edellisessä maanjäristyksessä. Kilpailun voittaisi se, joka saisi siirrettyä järkäleensä pidemmälle. Oli ilta, kun shamaani heitti haasteensa, ja he päättivät, että heillä olisi yö aikaa kerätä kaikki tarvittava ja auringonnoususta auringonlaskuun aikaa liikuttaa kiveä.”

”Mitä heillä oli kilpailun palkintona?” Uende tiedusteli.

”Ei yhtään mitään. Paitsi tietenkin oikeus rehennellä taidoillaan. Shamaanilla ei ollut paljon maallista omaisuutta, ja hän oli joka tapauksessa luvannut meille yösijan siksi aikaa, kun kylässä olisimme.”

”Eikö shamaani siis hyötynyt tästä haasteesta paljon enemmän? Saisihan hän sen seurauksena maansa taas vapaaksi”, virkkoi Uende kulmat rypistyen. Hän sohi kuivattuja leväpölkkyjä ja niistä kohoavaa sinertävää tulta.

Marras hymähti mitänsanomattomasti. ”Mestarini piti kovasti palapeleistä ja arvoituksista, varsinkin sellaisista, joihin on useampi kuin yksi ratkaisutapa.”

Hetkeksi hän näytti hukkuneen muistojensa virtaan. Pian hän kuitenkin puisti päätänsä ja jatkoi: ”Joka tapauksessa. Mestarini kävi ostamassa paikalliselta teurastajalta kaksi mädäksi ehtinyttä sonniruhoa kaikkine luineen. Olen kai jo kertonut sinulle, että mitä tuoreempi ja kokonaisempi ruumis on, sitä helpompi se on nostattaa. Mestarini ei kuitenkaan tarvinnut tarkkaan työhön pystyviä olentoja vaan väkivahvoja sellaisia. Niinpä raahasimme ruhot shamaanin mökille, ja auringon luodessa ensimmäiset lämpimät säteensä yllemme mestarini ryhtyi nostattamaan sonneja.”

”Viisi tuntia mestarini kaiversi riimuja luihin. Samaan aikaan shamaani istui järkäleensä edessä jalat ristissä, vasen käsi kiven rosoisella pinnalla ja oikea käsi sydämensä päällä. Hän puhui itsekseen tai kenties kivelle kielellä, jota en tunnistanut.”

”Lopulta mestarini oli nostattanut kaksi voimakasta härkää, joihin hän kytki järkäleen ympäri sitomansa köyden. Härät lähtivät vetämään kiveä uhmakkaasti mylvien, vaikkei niillä keuhkoja enää ollutkaan. Shamaanin lohkarie lähti vierimään kuin itsestään: kai hän oli maanitellut sen liikkeelle.”

”Niin he liikuttivat järkäleitänsä aina auringonlaskuun saakka. Sonnien luista oli murtunut palasia. Shamaanin hengitys oli käynyt vaivalloiseksi, ja hänen otsansa oli hien peitossa. Eroa heidän lopputuloksillaan ei ollut kovin paljoa, vain viitisen metriä. Shamaani oli saanut kivensä vietyä hiukkasen pidemmälle, ja mestarini myönsi tappionsa häpeättä. Shamaani vei meidät takaisin kotiinsa ja tarjosi meille sipulista ja perunoista valmistettua keittoa. Mestarini oli hyvin tyytyväinen tuohon matkaan.”

Hetken hiljaisuuden jälkeen Marras venytteli niin, että hänen selkärunkansa rusahti kolmasti. ”Tuo shamaani oli toki poikkeus. Suurin osa magian harjoittajista ei juuri perusta kuolleiden nostattajista.”

”Miksi näin?” kysyi Uende kääntäen katseensa kuolevista liekeistä Marraksen varjoihin upotettuihin kasvoihin.

”Liian erilaiset mutta kuitenkin samanlaiset, no ei oppikunnat, koska shamaanien toiminta ei ole läheskään yhtä järjestäytyntä kuin nekromantikkojen. Ylemmyudentuntoa molemmilta suunnilta. Vähän niin kuin vertaisi hevostenkasvattajaa lammastarhuriin.”

”Ja nekromantikko on tässä vertauksessa hevostenkasvattaja?” Uende virnisti tietävän oloisesti, ja Marras virnisti takaisin, ja varjot hänen kasvoillaan saivat lähes demonisia piirteitä. ”Totta kai, minun näkökulmastani katsottuna. Suurin osa tapaamistani shamaaneista on ollut magian harjoittajiksi uskomattoman umpimielisiä ja kaavoihinsa kangistuneita.”

”Totta kai.” Nuotio himmentyi hiillockseksi, ja matkaajat ympäröi lähes täysi pimeys.

”No, eiköhän käydä vihdoon maaten. Huomenna on aikainen herätys.”

Kuudes luku

Fjaer nojaili luuttoman oloisesti samettipeitteisellä divaanilla. Kivisen huoneen seinät hohkasivat kylmää, ja tuota koleutta vastaan oli sytytetty tuli takkaan. Tuli rätisi ja humisi, ja Fjaer luki tuttaviltaan saamiaan kirjeitä kynttilänvalossa.

Hän tervehti juuri sisälle astunutta Porselenia ylös nousematta: ”Kas, jaksoit raahautua ihan Jernborgiin asti. Olen suorastaan otettu.”

Porselen vain tuhahti tervehdykselle tottuneesti ja istui divaania vastapäätä olevalle upottavalle nojatuolille. Hän laittoi jalkansa ristiin, asetteli hetken koboltinsinisen mekkonsa helmoja ja käänsi vasta sen jälkeen katseensa Fjaeriin. Fjaer heitti käsissään olevat kirjeet huolimattomasti hänen vieressään olevalle kiviselle pöydälle.

”Enhän minä tänne mielelläni olisi tullut, mutta sinua on näemmä vaikea saada kaupunkiin”, Porselen lopulta tokaisi.

Fjaer naurahti hiljaisesti ja sanoi: ”En minä aivan typerä ole. Tilanne on kiristynyt huomattavasti sitten viime syksyn.”

Porselen silmäili Fjaerin velttoa, silkkiin verhottua muotoa. Ainut terävä kohta hänessä oli hänen katseensa, joka sekin oli lähes silmäluomien peitossa.

”Niin. Isäni huono terveydentila on aiheuttanut levottomuutta hovissa.”

”Ja sinä halusit varmistaa, etten peruisi osaani suunnitelmissasi”, Fjaer vastasi, ja silmissä piilevä terävyys hiipi hänen hymyynsä saakka.

Porselenin suu vetäytyi kapeaksi viivaksi, ja hän kosketti otsaansa ikään kuin äkillisestä päänsärystä kärsien.

Fjaer jatkoi: ”Tiedät vallan hyvin, että olen valmis pysymään suunnitelmassa niin kauan, kun pystyt takaamaan, etten joku päivä herää käymälässä kastettu veitsi rintakehässäni.”

”Ja sinä tiedät kyllä aivan hyvin, ettei mitään absoluuttisia takuita ole olemassa. Olen tiesi vaivattomaan ja joutilaaseen loppuelämään. Et ole unohtanut tätä.” Porselenin ääni huokui kylmyyttä ympäröivien seinien lailla.

Fjaer heilautti vasenta kättään väheksyvästi, ja hänen sormiansa koristavat sirot kultasormukset kiilsivät kynttilänvalossa. ”Joka tapauksessa ymmärrät aivan hyvin miksi olen pysytellyt kaukana hovista. Otan sinut vaimokseni kyllä kun sen aika on, mutta haluan tulevaisuutemme olevan paljon”, Fjaer hengitti syvään ja jatkoi: ”esteettömämpi ennen sitä.”

”Isoveljeni tuskin ovat vaivaksi enää kesää pidempää. Jos sitäkään”, sanoi Porselen hieman lämpimämmin. Hän asetti molemmat jalkansa maahan ja suoristeli mekkonsa pitsisiä hihoja verrattain suurten käsiensä päälle.

”Kunhan teet jotain noille rajanaapureille myös. Minulla ei ole mitään halua joutua mihinkään tyhjämpäiväiseen sotaan.” Fjaer nosti käteensä kasan päällimmäisen kirjeen ja heilutteli sitä kevyesti, aivan kuin hänellä ei olisi huolen häivääkään.

”Asia on hoidossa”, Porselen vastasi varsin monotonisesti ja nousi rauhallisesti nousemaan. ”Suothan minulle anteeksi, minun on nyt puhuttava isäsi kanssa.”

”Toki, toki”, Fjaer vastasi ja palasi kirjeensä pariin.

Porselen astui ulos huoneesta ja komensi sen takana odottanutta palvelijaa viemään hänet Fjellin luokse. Hän lipui hämäreiden käytävien läpi kuin ne omistaen. Hän saapui seurustelua varten varattuun, avaraan saliin. Ympäri huonetta oli matalia kivisiä pöytiä, joita ympäröivät eripariset mutta enimmäkseen tummanvihreällä kankaalla päällystetyt, puurakenteiset tuolit. Porselenin astuessa saliin hänen kehonkielensä muuttui pumpulinpehmeäksi, ja hänen silmäluomensa laskeutuivat saaden aikaan raukean, lähes uneliaan vaikutelman.

Fjell nousi seisomaan nähdessään Porselenin lähestyvän. Hän oli viittäkymmentä ikävuotta lähenevä mies, josta pystyi näkemään menneisyyden soturina, vaikka hänen musta, samettinen paitansa pingottikin mahan kohdalla. Hänen ryhtinsä oli suora, ja hänen kätensä selvästi voimakkaat. Vaalean parran lomaan piiloutunut hymy paljasti tarkkaan katsovalle muutaman hampaan puuttuvan kokonaan.

”No mutta sehän on neito Porselen! Edellisestä kerrasta taitaa olla jo puoli vuotta. Kuinkas vanha sinä nyt sitten olet?” kysyi Fjell. Hänen äänensä oli syvä ja kantava, ja hänen puheensa sävy tuttavallinen, lähes kiusoitteleva.

”Mukava nähdä sinut taas, kreivi Fjell. Täytin juuri yhdeksäntoista noin kuukausi sitten”, vastasi Porselen tarjoten pitsin verhoamaa kättänsä. Fjell suuteli sitä ja viittoi Porselenia istumaan viereensä. Fjell istuutui myös ja sanoi lähimmälle palvelijalle: ”No, tuohan meille teetä. Vihreää teetä. Sitä missä on ruusukvitteniä.”

Asetuttuaan mahdollisimman mukavasti mutta ryhdikkäästi suoraselkäisille tuoleille he istuivat hetken hiljaisuudessa odottaen teensä saapuvan. Lopulta heidän eteensä tuotiin kaksi keraamista, kahvatonta mukia erillisillä tarjottimilla. Porselen nosti juoman kasvojensa lähelle. Siitä nousi miellyttävän makea, hedelmäinen tuoksu, ja sen lämpö hyväili hänen leukaansa.

”Erinomaista laatua”, Porselen kommentoi.

”Tosiaan. Se on tullut kaukaa idästä”, sanoi Fjell nyökäten tyytyväisesti. ”Mutta mikäs sinut tuo tänne tällä kertaa?”

”Minun kävi ikävä Fjaeria. Nyt kun Uendekaan ei ole Dragevekessä, tuli aikani varsin pitkäksi.” Porselen siemaisi kuumaa juomaansa varovaisesti. Hän sulki silmänsä hetkeksi: teen maku selvästi miellytti häntä.

”Aivan. Täälläkin on aika kulkenut hiljakseen. Hallinnolliset asiat ovat kiireellisimmiltä osin jo hoidettu.” Fjell nosti hankin teen huulilleen ja joi lähes puolet siitä yhdellä kulauksella.

”Matkustatteko siis kanssani takaisin pääkaupunkiin? Minun täytyy valitettavasti lähteä jo huomenna, ja olen tuskin saanut nähtyä teitä. Olisin otettu, jos Fjaerkin pääsisi mukaan.” Porselenin kasvoille syttyi pieni hymy, joka tarttui Fjelliinkin.

Fjell nyökkäsi vakaasti. ”Ehdottomasti. Siitä onkin aikaa, kun viimeksi kävin siellä. Lähetän heti sanan Fjaerille, että hän valmistautuu matkaan.”

Seitsemäs luku

Niin Porselen kuin Marras ja Uendekin olivat saapuneet pääkaupunkiin. Marras näki tämän valtaisan ihmiskäsien suurentaman luolan ensimmäistä kertaa yhdeksään vuoteen. Drageveke oli suunniteltu joukoksi sisäkkäisiä ympyröitä, joiden alueet olivat yhä eksklusiivisempia, mitä lähemmäs sen keskustaa tultiin. Ulomman muurin sisällä sijaitsivat kauppatorit ja parempien elinkeinojen kuten räätäleiden ja seppiä putiikit. Toisen muurin takana lymysivät kaupungin sotavoimat. Kolmannen muurin turvassa olivat kaupungin ruokavarastot sekä Ildfarin temppeli ja papisto. Sisimmäisin muuri kätki sisälleen kuninkaallisen linnakkeen, jonne päästettiin vain ani harvat. Kaupungin ulkolaitamilla, erillisissä ja lähes täysin luonnon muovaamissa luolissa oli slummialue, ja hyönteisfarmi, jossa suurin osa slummin asukkaista työskenteli.

Marraksen ollessa Uenden seurassa hänen läsnäoloon ei kyseenalaistettu heidän edetessään yhä syvemmälle kaupunkiin. Jokaisen muurin sisäänkäynnillä niitä vartioivat sotilaat nyökkäsivät Uendelle kunnioittavasti. Jokainen portti oli kuin sisäänkäynti uuteen maailmaan: torialuetta hallitsivat erilaisten ruokien voimakasmausteiset tuoksut, sotavoimien alueella haisivat varusteiden huoltoon käytetty öljy ja vanha hiki, temppelistä kantautui vahva savun ja erilaisten suitsukkeiden löyhkä, kun taas kuninkaallisessa linnakkeessa leijui paikoin sankkana aatelisten suosimien hajuvesien raskas haju. Marras ja Uende olivat olleet tuskin puoli tuntia linnakkeessa, kun Porselen kutsui Marraksen, ja ainoastaan Marraksen, luoksensa.

Porselen istui valtaistuinmaisessa tuolissa Vihreän huoneen keskellä. Kuin marmorista ja posliinista muotoiltu patsas hän istui aivan pakoillaan, odottaen. Vain hänen rintakehänsä kohoili hiljakseen, ja hänen silmäluomensa hipoivat toisiansa hitaan varmasti mutta harvakseltaan. Hänen ryhdikästä olemustaan verhosi vaaleansininen mekko, jonka pitkät ja alaspäin levenevät hihat peittivät hänen kätensä.

Vihreään huoneeseen johtava jykevä tammiovi avautui harkitusti: ei hitaasti, mutta ei nopeastikaan, vaan täysin hallitusti. Sisään astui mustiin pukeutunut, laiha mutta voimakkaan oloinen nainen. Kaikki hänessä tuntui kertovan varmuudesta. Porselen näki hänen kasvoillaan, silmissään jotain villiä ja hallitsematonta, ja se sai hänen sydämensä sykkimään tiheimmin.

Hiljaisuus leijui setripuisen suitsukkeiden seassa. Nainen sulki oven perässään, ja Porselen liikahti ensimmäisen kerran puoleen tuntiin. Hän nosti hihan peittämää kättä hillitysti, ja viittoili sillä

edessään olevaa nojatuolia. Nostattaja istui siihen kiireettä, ja hänen askeleensa kaikuivat seinävaatteiden vaimentavasta vaikutuksesta huolimatta.

”Tervetuloa. Olen Porselen, kuten varmasti tiesittekin.”

”Niin. Minä olen Marras. Halusit puhua minulle?” Marras tiedusteli. Hänen päättäväinen ja terävä äänensä toi Porselenin mieleen selän taakse kätketyn tikarin.

Porselenin pää nytkähti sivulle ja jäi siihen lepäämään. Hänen kasvoilleen levisi pienin hymyistä, ja hänen silmäluomensa koskettivat jälleen toisiaan raukeasti eroten hetken kuluttua. Hän puhui hiljaa mutta tarkoin artikuloidusti: ”Tosiaan. Olette kuulemani mukaan matkannut veljeni seurassa. Toivon, että hän on ollut mieluista seuraa.”

”Ihan siedettävää”, sanoi Marras, katsoi Porselenia varsin epäileväisesti ja jatkoi: ”Jos sinua todella kiinnostaisivat veljesi kuulumiset, olisi kutsunut hänet tänne minun sijastani tai kenties jopa minun kanssani. Mitä siis oikein haluat?”

Porselenin oikea käsi nousi hänen suunsa eteen, ja hänen naurunsa helisi tiukujen lailla. ”Sinullapas on kiire!”

Marraksen suupielet vetäytyivät halveksuvaan irvistykseen. Hän hengitti syvään huoneen setripuuntuoksuista ilmaa ja sanoi: ”Aikani on kallista kuten varmasti sinunkin.”

Porselen vakavoitui, ja hänen kulmansa vetäytyivät kohti toisiaan. ”Haluaisin ehdottaa meidän välillemme liittoutumaa. Minä voisin taata sinulle aseman tässä yhteiskunnassa: varmistaa, ettei sinua enää koskaan vainottaisi.”

”Pystyisitkö todella moiseen?” Marras naurahti katkerasti. Sitten hänen ilmeensä synkkeni edelleen, kun hän virkkoi: ”Ja mikä olisi tämän suojeluksen hintana?”

Porselen suoristi kaulansa ja nyki hihojansa kättensä päälle. Hän katsoi ensimmäistä kertaa Marrasta silmiin sanoessaan: ”On eräs, jonka tarvitsen nostatettavan.”

Marras nousi ylös hitaasti. Laihasta varresta hän vaikutti täyttävän koko huoneen. ”Olen vannonut antamastani voimiani enää toisten komennon alle, varsinkaan tämän valtion.”

Porselen nosti kätensä sovittelevasti paljastaen täten kätensä ja niissä kimaltelevat sormukset. ”Mutta näin olisit osana tämän valtion päätöksentekoa.”

Marraksen pyöreät silmät levisivät ja hänen huulensa pakenivat hampaitten päältä. ”Näinkö on? Kenet siis tarvitsisi nostattaa?”

Porselen laski kätensä syliinsä. ”Kunnianarvoisa Gudbrand II, rakas isäni, nukkui pois viikko sitten. Hän makaa palsamoituna makuuhuoneensa uumenissa. Hovi ja kansa luulevat hänen olevan yhä vakavasti sairas. Hänet kuolleen löytänyt hoitaja on hiljennetty, sillä tämän kaiken paljastumisella olisi vakavat seuraukset.”

”Mitä hyötyä olisi kuolleen kuninkaan nostattamisesta?” Marraksen ääni oli hyytävä: se toi Porselenin mieleen syvimpien luolien jäävarastot.

”Idästä kantautuu sotahuutoja. Meillä ei ole varaa näyttää heikoilta. Entisenä sotilaana ymmärrät tämän varmasti.”

Marras pudisti päätään. ”En näe siinä tarpeeksi syytä.”

”Kruununprinssi haluaa tätä sotaa, haluaa todistaa arvonsa kansan silmissä. Hän ei tule saavuttamaan mitään, jos se minusta on kiinni.”

Marras seiso i liikku matta hyvän tovin. Sitten hän käveli kolmella askeleella aivan Porselenin eteen niin lähelle, että tämä pystyi haistamaan hien ja mädän imelän hajun. Marras sanoi: ”Ei. En suostu taipumaan kenenkään vallan alle.”

Porselen vetäytyi ilmeettömään kuoreensa ja julisti: ”Hyvä on. Lähde täältä siis rauhassa mutta ymmärrä, etten pysty auttamaan sinua enää.”

”Veljesi halunnee lähteä mukanani”, lisäsi Marras vielä hiljaisesti ja otti askeleen taaksepäin. Hän veti huppunsa ylös ja odotti.

Porselen nyökäytti päätään kumarruksenomaisesti ja virkkoi: ”Kerro hänelle siis mitä lämpimimmät tervehdykseni.”

Marras kääntyi ja marssi ulos huoneesta katsomatta taakseen. Porselen lysähti taaksepäin ja antoi vasemman kätensä valua yli kasvojensa. Jostain kantautui metallin kolinaa, aivan kuin joku olisi tiputtanut jotakin. Porselen sulki silmänsä. Ovi sulkeutui Marraksen perässä kumahtaen, ja ääni kaikui huoneessa ympäröiden Porselenin. Hetkeen ei tapahtunut mitään. Sitten Porselenin hampaiden takaa karkasi naurunpyrähdys. Hän nosti suuren käden suunsa eteen, mutta se ei auttanut. Nauru kasautui hänen keuhkoissaan, kurkussaan ja suussa, ja niin hän heittäytyi tuoliltaan läheiselle sohvalle ja hautasi kasvonsa samettiseen tyynyyn. Hysterinen kikatus teki kipeää, mutta hän ei pystynyt lopettamaan.

Kahdeksas luku

Porselenin ja Marraksen kohdatessa Uende oli suunnannut kohti alinta luolaa ja siellä olevia vankityrmiä. Ilma oli sitä mukaa kosteampaa ja kylmempää, mitä alemmas hän uskaltautui. Ajoittain hänen saappaansa alla rusahti hyönteinen, mutta Uende ei siitä tuntunut piittaavan. Hän oli tottunut tyrmiä olosuhteisiin, sillä siellä oli hänen enonsa Blindskjaerin työhuone.

Lopulta hän saapui tummansinisellä kankaalla peitetyn oviaukon eteen ja siirsi kankaan edestään epäröimättä. Pienessä huoneessa istui ruskeahiuksinen ja -partainen mies kivipöydän äärellä. Hänen edessään oli suuri määrä pergamentteja ja pieniä kivitauluja. Huomatessaan Uenden hän kääntyi tähän päin kuitenkin nousematta tuolistaan.

Uende astui peremmälle huoneeseen ja sanoi vailla tervehdystä: ”Muistatko, kun joskus kerroit minulle, ettei kukaan voi olla korvaamaton, eno?”

Blindskjaer nyökkäsi hitaasti. Uende naurahti hieman särkyneesti. ”Olit väärässä. Olen matkalla korvaamattomuuteen, vaikkei se ollut edes tarkoitukseni. Korvaamattomuus ainutlaatuisuuden kautta.”

Blindskjaer nojautui eteenpäin asettaen vahvat kätensä polvillensa. Hän katsoi Uendea vakaasti ja kysyi: ”Mistä oikein puhut, Uende?”

Uenden silmistä heijastuva valonkiilto näytti villiltä, lähes vauhkolta. Hänen hengityksensä vapisi aavistuksen verran. ”Nekromantia, Blindskjaer.”

Blindskjaer ponnahti seisomaan, harppoi yhden suuren askeleen eteenpäin ja tarttui Uendea hartioista. Hän ravisteli siskonpoikaansa ja sähisi: ”Oletko aivan hullu? Luuletko veljiesi katsovan tällaista hyvällä?”

Uende virnisti, joskin varsin epävakaa oloisesti, fyysisestä kontaktista huolimatta. ”No, eivät kenties veljeni. Siskoni taas... Niin, hän kyllä arvostaisi taitojani.”

Blindskjaer hellitti otettaan, muttei päästänyt Uenden olkapäistä täysin irti. ”Ah. Niin. Ymmärrän kyllä, mihin Porselenin suunnitelmissa sopisi kuolleiden nostattaja, mutta en kyllä keksi montaa riskialttiimpaa taktiikkaa. Mikäli kansa saa tietää, se tulee lähes auttamatta johtamaan kapinointiin.”

”Siinä tapauksessa meidän täytyy siis varmistaa, etteivät he saa tietää. Tai vaikka saisivatkin, etteivät he pitäisi sitä uskottavana.” Uende huitoi käsillään epämääräisesti puhuessaan melkein lyöden enoansa kylkeen.

Blindskjaer antoi vääntyneen hymyn vallata kasvonsa. ”Olethan sinä sentään jotain minulta oppinut. En olisi uskonut.”

”Autatko siis meitä?” Uenden virne näytti rauhoittuvan hiukan.

Blindskjaer pudisti päätään epäuskoisesti. ”Veljesi haluaa itsetuhoisen sodan, sinä taas itsetuhoisen vedon. Sinulla on sentään paremmat todennäköisyydet pitää valtakunta edes jotenkuten pystyssä.”

Oviaukolta kuului koputus, ja Blindskjaer kutsui sisään pyrkivän miehen huoneeseensa. Mies oli mustiin pukeutunut, ja hänen kasvonsa olivat hämmästyttävän keskinkertaiset. Hän kumarsi pinnallisesti ja sanoi hiljaa: ”Vieras on torjunut prinsessan ehdotuksen.”

Blindskjaerin kasvot kääntyivät mietteliäiksi. Hän heilautti kättänsä miehelle, ja tämä lähti ääneti. Uende vetäytyi pois hänen vasemman olkapäänsä päällä olevan käden alta. Blindskjaer katsoi Uendea punnitsevasti.

”Minun täytyy mennä hänen mukaansa”, sanoi Uende lopulta.

Blindskjaer oli hetken täysin liikkumatta mutta totesi lopulta: ”Hullun hommaa. Pidä mielessäsi, että nekromantikkovainot tapahtuivat syystä.”

Blindskjaer viittoi Uendenkin pois luotansa, ja tämä lähti nyökättyään enolleen viimeisen kerran. Blindskjaer palasi pöytänsä ääreen ja kaivoi dokumenttien seasta taskumatini.

Yhdeksäs luku

Oli kulunut viisi päivää siitä, kun Uende ja Marras olivat jättäneet pääkaupungin taaksensa. Heidän kulkunsa läpi luolastoja oli aikaisempaakin päämäärätöntä. Kalman liha oli kuivunut luiden päälle, mikä miellytti Uendea, sillä hän ei ollut vielääkään tottunut mätänemisen hajuhaittoihin. He olivat pysähtyneet pienen maanalaisen järven rannalle, jonka törmällä kasvoi rykelmä kamelinkorkuisia sieniä. Ne olivat suippoja, ja niiden punamusta väritys kieli myrkyllisyydestä. Marras vuoli varovasti siivuja verrattain kitukasvuisesta yksilöstä.

”Voisit kyllä oikeastaan häipyä”, Marras tokaisi kääntämättä katsettaan sienestä pois.

”Älä yritä”, Uende hymähti, ja tökki järven seesteistä pintaa. Vedessä pyörähteli jotain kiiltäviä hiukkasia, mitään elävää siellä enää ei ollut. Vesi valui hänen sormeaan pitkin paljon hitaammin kuin hän olisi osannut odottaa.

Marras nousi varpailleen ja koetti sienien kimmoisaa pintaa veitsellensä ylempää. Hän jatkoi: “Ruokavarat alkavat olemaan vähissä.”

”Lähin kylä taitaa olla puolen päivän päässä, jos kuljemme ripeästi,” Uende vastasi, pyyhkien sormeansa housujensa lahkeeseen.

Marras pudisti päätään, ja nutturalta karkasi muutama hiussuortuva, jotka päättyivät kehystämään hänen kasvojansa poistamatta kuitenkaan tippaakaan niiden kolkkoutta. “Välttäisin asutusta viimeiseen, ellei meillä ole muuta vaihtoehtoa.”

Uende nyökkäsi, ja katseli kuinka vesitahra levisi ja levisi housujen kankaalla, vaikkei hän ollut hyvään toviin koskenut siihen. “Hyvä on. Mitä sinulla sitten oli mielessä?”

Marras upotti veitsensä edessään olevaan myrkkysieneen kevyesti ja sanoi: “No tästä ei ainakaan ruoaksi ole. Osaatko metsästä?”

Uende kohotti joustansa. Marras vilkaisi liikettä kohti, ja nytkäytti päätänsä sivulle. Hän veti veitsensä ulos sienestä, ja sieni päästi oudon kumean, pulputtavan äänen.

“Taisteleminen vaatii eri asioita kuin metsästäminen. Ja sinä kun olet tommoinen nuori ja hemmoteltu kakara”, Marras syytti, ja peruutti pois nyt sihisevän sienen vierestä. Marras peitti kasvonsa ja kätensä kaapunsa sisälle.

Myös Uende oli pannut huomiolle sihisevän sienen. Hän veti viittansa niin ikää peittämään kaiken paljaan ihon. Sieni repeytyi auki vaimean pössähdyksen saattelemana, ja ilman täytti valtavat, punaiset ja okailla päällystetyt itiöt. Ne lensivät hetken suurella voimalla, mutteivät pystyneet läpäisemään kummankaan vaatteita. Marras paljasti virnistävät kasvonsa, ja viittoi sienen hyökkäyksen ulottumattomissa seisonutta kalmoa tulemaan luoksensa. Kalmo alkoi nyppiä itiöitä Marraksen vaatteista ja keräämään niitä nahkaiseen pussiin.

Uende veti varovasti viitan pois kasvojensa edestä. Hän katsoi Marrasta nyrpeästi, ja yritti rauhoittua hengittämällä rauhallisesti hyvään. Itiöiden tuoksu sai hänen yökkäämään. Se oli jonkinlainen jumalaton sekoitus keitettyä kaalia ja vanhaa hikeä. Uende suoristi selkensä ja mulkoili Marrasta. Lopulta hän sanoi pakotetun rauhalliseen sävyyn: “Kyllä minä osaan pitää itsestäni huolta, on kyse sitten ruoasta tai itseni puolustamisesta. Tai räjähtävistä sienistä.”

Marras katsoi Uendea arvioivasti päästä varpasiin. He olivat molemmat terävien itiöiden peitossa. “Ehkäpä. Täälläpäin luolissa ei ole juuri mitään. Tässä pitäisi olla lähistöllä pieni avauma, josta voi ahtautua läpi pinnalle.”

“Liskonmetsästykseseen siis. No, heti kun pystymme”, sanoi Uende jääden odottamaan kalmon apua. Vesitahra hänen housuissaan levisi vielä hyvän tovin, kunnes se alkoi verkkaisesti pienetä, ja lopulta katosi jättäen jälkeensä epämääräisen kiillon. Kesti tovi, ennen kuin liikkuminen oli taas mahdollista, mutta lopulta he pääsivät suuntaamaan ylöspäin varovaisen toiveikkaina.

He ahtautuivat avaumasta maan päälle ja hiipivät dyynien läpi aamuhämärässä. Liskot olivat aktiivisen yön jälkeen kaivautumassa takaisin hiekan alle lepäämään. Ne olivat varomattomia, ja Uende ampui helposti kolme pienen koiranpennun kokoista yksilöä peräjälkeen.

“Ei hassumpaa”, Marras totesi leveä virne kasvoillansa.

Uendenkin suu levisi hymyyn. ”Mitäs minä sanoin?”

Marras tönäisi Uenden olkapäätä tuttavallisesti, ja johdatti prinssin ja kalmon takaisin kohti
avaumaa.

Kymmenes luku

He päättivät yöpyä taivasalla, missä nuotion savu pääsi kulkemaan vaivatta. Aurinko painui Dragetann-vuoriston taakse, ja lämpötila laski nopeasti. Uende ja Marras istuivat kylki kyljessä lämmitelläkseen. Naruihin viritetyt liskot rätsivät tulen yläpuolella.

Uende tunki kylmiä sormiansa hihojensa sisälle. ”Millaista oli asua aavikolla?” hän kysyi hiljaisella äänellä. Hän nojasi nuotiota kohti kunnes lämpö alkoi kuumottaa hänen poskiensa.

Marras hymähti mietteleväisesti, ja levitteli kohmettuneita käsiänsä. ”Rauhallista. Vaativaa.” Kalmo kohensi tulta kädellensä. Kuivunut ja surkastunut liha mustui noesta.

Marras nojasi raskaammin Uendea vasten ja sanoi matalalla äänellä: ”Pahin on tuo vuori. Aina varjostamassa. Aina muistuttamassa.”

”Mmm. Tuntuu siltä kuin se olisi aina ollut konfliktin keskipisteenä”, Uende myönteli.

Marras antoi päänsä retkahtaa taaksepäin. ”Sotaa metallia varten ja metallia sotaa varten.”

He antoivat hiljaisuuden täyttää tilan heidän välissään. Lopulta Marras puhui jälleen: ”On ollut outoa olla taas maan alla. Siitä on niin pitkä aika. Silloin Drivkraftin siiloissa oli vielä ruokaa rikkaiden sijasta. Ei paljon, mutta kuitenkin.”

Uende mutristi suutansa mietteliäästi. Hän poimi kukkarostansa kultarahan miettimättä asiaa ja alkoi hypistellä sitä sormissansa. ”On vaikea kuvitella sellaista aikaa. Olin liian pieni, ja, no eristetty, että olisin ymmärtänyt mitään Viimeisen kuivuuden aikaan.”

”Kaikki oli paljon vihreämpää ennen. Toki ei vaadi paljoa päästä tästä vihreämmäksi,” Marras viitto laiskasti kohti heitä ympäröivää punaista hiekkaa.

Nuotio sylki kipinöitä pilvetöntä taivasta kohti. Kuu oli tullut kiertonsa korkeimpaan kohtaan, ja alkoi siten laskea.

Uende pyöritteli kultarahaa laiskasti. Se tipahti hänen väsyneestä kädestänsä ja iskeytyi hiekkaan pienen tömähdyksen saattelemana. Uende tuijotti sitä hetken, ja poimi taas sen ylös. Uende sanoi mietteliäästi: ”Tiesitkö, että Dragevekessä on kuninkaallinen hedelmätarha? Vietin siellä paljon aikaa kun olin ihan pieni. Äitini kanssa.”

”En tiennyt. Mutta en ole yllättynyt”, Marras vastasi kuivasti.

”Se on värikkäin, elävin paikka, jossa olen koskaan ollut.” Uenden silmät sumenivat hieman muistojen painosta. Hän jatkoi: ”Sinne pääsee vain aniharva, ja sen antia syövät vielä harvemmat.”

Marraksen kädet vetäytyivät nyrkkiin. ”Valtaapitäjillä ei ole koskaan tarpeeksi mitään. Varsinkaan valtaa.”

Uenden kulmat kävivät kurttuun. ”Olet kovin kyyninen. No, varmaan syystäkin. Aika, jonka siellä hedelmätarhassa vietin, oli elämäni parasta. Joskus ikävöin menneisyyttä.”

Marras hengitti syvään ja oikaisi sormensa hyvin tietoisena jokaisen jänteen ja nivelen liikkeestä. ”Ymmärrettävää, joskin turhaa.”

”Ehkä niin”, Uende myönsi.

Molemmat Uende ja Marras antoivat ajatuksiensa harhailia. Yläpuolinen taivas oli täynnä tähtiä, jossain huusi yksinäinen lintu. Nuotio ja paistuvat liskot räätisivät ja sihisivät. Lopulta Uende nukahti istualleen. Marras levitti Uenden viitan maahan ja laski tämän varovasti sen päälle. Marras jäi tuijottamaan yksin liekkejä, miettien.

Yhdestoista luku

Yongin, valtakunnan lähimmän itänaapurin suurlähettiläs oli venytetyn oloinen mies, pitkä ja kapea aina jalkateristänsä tummiin viiksiin asti. Hän käveli Vihreän huoneen ovesta läpi jäykästi, mutta päättäväisesti, tuoden mukansa piipputupakan kitkerän tuoksun. Suurlähettiläs räpytteli silmiänsä yrittäessään sopeutua huoneen epätavalliseen hämääseen. Valoa soivat ainoastaan takkatuli ja muutama pöytää ympäröivä kynttelikkö.

”Suurlähettiläs Meonjeo, on aina ilo tavata teidät”, Porselen tervehti miestä kylmän viileästi, ja ojensi hihan peittämän kämmenen suudeltavaksi. Suurlähettilään ohuet huulet hipaisivat silkkistä kangasta niin kevyesti, ettei Porselen pystynyt sitä edes tuntemaan.

”Kuten samoin, teidän korkeutenne”, Meonjeo vastasi. Hänen puheessaan kuului vain aksentin häivähdys. Porselen ohjasi hänet istumaan matalan, tummapuisen pöydän äärelle, jolle oli katettu kermanvalkea teeastias.

”Hänen majesteettiaan on ollut vaikea tavoittaa viime aikoina. Toivon vilpittömästi ettei hänen tilansa ole pahentunut”, suurlähettiläs totesi.

Porselen kaatoi vihreää teetä ensin suurlähettiläälle, sitten omaan kuppiinsa. Porselen asetti teekannun alas pehmeästi ja sanoi tyynesti: ”Isäni tila on onneksi paranemaan päin, joskaan emme voi olla varmoja palaako hänen äänensä enää koskaan.”

”Ah, ikävä kuulla, että niin valovoimaiselta puhujalta on ryöstetty mahdollisuus toteuttaa taidettansa”, Meonjeo valitteli. Hän nosti siron teekupin huulillensa ja sulki silmänsä haistaessaan teen hienovaraisen, hennosti jasmiinisen tuoksun.

”Puhuttu sana saattaa olla isältäni ryöstetty, mutta kirjoittamaan hän pystyy yhä. Valta on yhtä vakaisissa käsissä kuin aina.” Porselen siemaisi teetänsä ja asetti sen takaisin pöydälle.

Meonjeo maistoi teetänsä, ja soi Porselenille teennäisen hymyn. ”En voisi muuta kuvitellakaan.”

Porselen asetti kätensä syliinsä ja katsoi Meonjeoa vakaasti. ”Voinko auttaa sinua saattamaan sanaa isälleni?”

Meonjeo nyökkäsi kunnioittavasti ja sanoi: ”Asia koskee sinua, joten en näe siinä ongelmaa. Arvostettu johtajani, Taivaiden Tulkki, lähettää sanaansa.”

Porselen hymyili leveästi, paljastamatta kuitenkaan hampaitansa. ”Mitä sanaa lähettää mahtava Taivaiden Tulkki?”

Meonjeo kumarsi hieman ja lausui: ”Hän haluaa välittää syvimmit onnittelunsa kihlauksesi johdosta.”

Porselenin pää nytkähti taaksepäin. ”Kihlauksen? En nyt aivan tiedä mihin viittaatte, arvon suurlähettiläs.”

Meonjeo laski katseensa vaalenkeltaiseen teehen. ”Ah, kenties viesti on pitkän matkan seurauksena vääristynyt tullessaan luoksemme. Yongin saavuttanut uutinen oli, että Zalaisin kunnioitettu kuningas Dzeltens oli lähestynyt teitä mitä vaikuttavimman avioliittosopimuksen tiimoilta.”

”Tässä olette oikeassa, mutta kuninkaan sairauden myötä asian käsittely on jouduttu viivästyttämään.”

”Varsin ymmärrettävää. Onnittelut saapuivat siis etuajassa.” Meonjeo nosti katseensa takaisin Porseleniin.

Porselen kumartui lähemmäs suurlähettilästä ja hymyili lähes ilkeästi. ”Jos haluatte kuitenkin tietää vaatimattoman ymmärrykseni asian suhteen, ei isäni koe tällaista liittoa tarpeelliseksi, sillä asemamme on enemmän kuin tarpeeksi vakaa.”

Porselen ryhdistäytyi ja jatkoi: ”Hän ei myöskään raaskisi lähettää minua elämään niin kauas täältä.”

Meonjeo naurahti kuivasti. ”Jos sallitte pienen tahdittomuuden, täytyy minun myöntää, että jäisi minunkin silmissäni hovin elämään selvä aukko, mikäli te ette täällä enää olisi.”

Porselen peitti kasvonsa runsaalla hihallansa kuin punastusta peitellen. ”Oi, olette aivan liian imarteleva.”

Suurlähettiläs nyökkäsi hitaasti, ja asetti tyhjän teekuppinsa asetilleen.. ”On ollut ilo jakaa teehetki kanssanne, teidän korkeutenne. Mikäli siitä ei ole liiaksi vaivaa, välittäkää kuninkaalle Yongin toiveet ja rukoukset hänen nopean ja täyden parantumisensa puolesta.”

Oli Porseleniin vuoro nyökätä kunnioittavasti. ”Enemmän kuin mielelläni, arvon suurlähettiläs.”

Meonjeo nousi ylös ja kumarsi. ”Toivon syvästi, että näemme toisemme pian, ja iloisemmissa merkeissä.”

”Kuten samoin.” Porselen nousi myös ylös ja saattoi suurlähettilään ovelle.

Porselenin katse viipyi suurlähettilään perässä sulkeutuneessa ovesta. Hän käveli teepöydän ääreen, ja tuijotti sitä pitkän tovin. Hän puhalsi kynttilät sammuksiin. Sitten hän poimi teekannun käteensä, käveli takan ääreen. Kuivattu sammal rätisi takassa iloisesti. Porselen valeli teen sammalen päälle, ja huoneen valtasi pimeys.

Kahdestoista luku

Kymmenen päivää Marras, Uende ja Uggressin jäänteet olivat vaeltaneet vailla päämäärää. Heidän ympärillään kaikui askeleitten ääni ja pisaroiden ropina niissä paikoissa, missä vesi oli päässyt kerääntymään. Ajoittain he kulkivat ilman valoa, sillä heidän varusteensa olivat rajalliset. Tuona hetkenä he kävelivät läpi luolien himmeän lyhdyn valossa etsien leirintäpaikkaa, jossa viettää yö ilman ihmeempiä häiriöitä.

Uende kohensi otettaan lankaan pujotetuista liskoista ja sanoi hiljaa: ”Olen miettinyt. Olen omin silmin päässyt todistamaan nekromantian voimaa, mutta miten on muun magian laita? Sitä kai on olemassa, mutta millaisissa muodoissa se ilmenee?”

Marras tiirasi lyhdyn kanssa tienhaaraan ja toiseen. ”Älä luulekaan, etten tiedä kyselysi motiiveja. No. Kuitenkin. Magia oli ennen yleisempää. Vielä kolmekymmentä vuotta sitten jokaisen kodin emäntä osasi ainakin suojata karjaa taudeilta ja pyytää siunausta talolle. Kaikenlaisia pieniä taikoja, joiden toimiminen ei koskaan ole täysin varmaa. Tulijumalakultin saatua valtauskonnon aseman ihmiset lakkasivat vähitellen tekemästä näitä taikoja. Kultin kieltäytyväisyys arkipäiväistä magiaa kohtaan ja taikojen ajoittainen epäonnistuminen sai ihmiset suurelta luopumaan magiasta. Nyt sitä harjoitetaan enää syrjäseuduilla. Yksi poikkeus tähän on shamaanit, mutta heitä ei löydä helpolla. Tulet tuskin koskaan tapaamaan shamaania, ja vaikka tapaisitkin, et luultavasti koskaan saisi tietää tavanneesi magian harjoittajaa.”

Marras nyökkäsi kohti vasemmanpuoleista reittiä, ja Uende seurasi. Yhä hiljaa mutta aikaisempaa innokkaammin Uende kysyi: ”Ovatko shamaanit sitten voimakkaita?”

Marras lämpesi aiheelle aina vain enemmän ja selitti lähes innokkaasti: ”Ovat ja eivät. He ovat kovin riippuvaisia maan ja veden liikkeistä. Tai mahdollisesti planeettojen liikkeistä. En ole koskaan saanut mistään suoraa vastauksia tähän. Tiettyinä aikoina voimallinen shamaani pystyy pelastamaan puolikkaan kylän rutolta.”

”Eikö Ildfarin kultissa muka sitten käytetä magiaa?” tiedusteli Uende, joka kuningasperheen jäsenenä oli osallistunut luonnollisesti varsin usein uuden pääuskonnon riitteihin.

Marras hymähti tyytyväisesti todetessaan luolan katon muuttuvan sitä matalammaksi, mitä pidemmälle he menivät. ”He luulevat käyttävänsä magiaa, ja välillä vahingossa onnistuvatkin käyttämään luonnon magiaa toimituksissaan. On tietysti täysin mahdollista, että heidän riiteistään muodostuu ajan myötä maagisia. En oikeastaan tiedä, miten magia muodostuu tai käyttäytyy, mutta olen kuullut melko vakuuttavia teorioita siitä, että ihmisten uskomukset siitä, mikä on ja ei ole maagista vaikuttaa siihen, mikä todella on maagista.”

Uende päästi ymmärtäväisen äännähdyksen. ”Siinä tapauksessa olisimme kai jonkinlaisessa murrosvaiheessa.”

”Juuri niin”, Marras vastasi.

Uende mietti hetken ja uskaltautui lopulta kysymään: ”Ja nekromantia? Onko se samaa magiaa kuin se, mitä shamaanit käyttävät?”

Marras katsahti Uendea tietäväisesti, mutta jatkoi puhumista: ”Ne saavat voimansa eri lähteistä. Nekromantia perustuu selvemmin henkilökohtaisiin uhrauksiin. Näkö, kuulo, kyky kävellä, tai jotain muuta. Magian vaatimukset ja seuraamukset eivät ole yhtä väkivaltaisia ja peruuttamattomia kuin nekromantian. Toki taitamaton magian käyttäjä voi räjäyttää itsensä vahingossa, mutta nekromantia vaatii aina palasia käyttäjästään.” Marraksen puhe madaltui hänen äänensä muuttuessa painokkaammaksi. Uendestä tuntui siltä aivan kuin jokin olisi tarttunut häntä olkapäistä ja työntänyt kylmän veden alle.

”Onko nekromantia sitten jotenkin voimakkaampaa kuin magia, jos uhraus kerran on suurempi?” kysyi Uende epäroiden.

Marraksen ääni kirkastui jälleen ja sai luennoivan sävyn. ”No se riippuu ihan siitä, mihin sitä tarvitaan. Mikäli minun tarvitsisi saada leväviljelmä kukoistamaan, voisin tehdä niin paljon työvoimaa kuin vain materiaaleja ja energiaa riittäisi, mutta tuskin ylittäisin siihen, mitä shamaani pystyisi tekemään kahdella mustalla vuohella ja suotuisalla ilmankosteudella.”

”Ymmärrän”, sanoi Uende nyökäten hitaasti.

Marras jatkoi selitystään: ”Taistelutilanteessa kuolleiden nostattaja on kuitenkin ehdottomasti hyödyllisempi. Shamaanit osaavat parantamisen taidon, mutta se on epätarkka ja hankala, eikä sillä voi vaikuttaa kuin varsin pieneen määrään ihmisiä kerralla. Shamaanit pystyvät myös loitsimaan teriä pysymään terävämpänä pidempään ja muuta sen suuntaista, mutta taistelussa heillä ei vain ole paljon taitoja, jotka olisivat huomattavaksi eduksi heidän puolelleen. Tässä puhun tietenkin sodan laajuisista taisteluista, pienemmissä kahakoissa shamaanin arvo nousee huomattavasti.”

”Eli nekromantikon arvo on siis hänen erikoistumisensa tasossa?”

”Noinkin voisi sanoa. Mestarini kuitenkin aina sanoi, että yksilön voiman rajoina ovat todellisuudessa vain hänen mielikuvituksensa rajat. Omien kykyjen tunteminen ja niiden osaava soveltaminen on kaikista arvokkain taito.” Marras hymyili heidän kohdatessaan umpikujan ja asetti lyhdyn maahan.

Hetken he ehtivät pystyttää leiriä, kun valon piiriin ilmestyi yltä päältä mustiin verhoutunut henkilö. Hänen ilmestymisensä onnistui yllättämään Uenden täysin, ja tämän vuoksi hän sai hyökkääjän miekasta varsin syvän haavan käteensä, hieman kyynärpäänsä alapuolelle. Marras kirosi hyökkääjän kääntyessä hänen puoleensa. Nostattajan hihasta ilmestyi luinen veitsi, jonka hän iski hyökkääjän kurkkuun tämän syöksyessä kohti häntä.

Marras potkaisi maassa nykivää ruumista ja mutisi: ”Tämähän alkaa käydä tavaksi...”

Marras kävi Uenden viereen, keräsi kaapunsa helmaa ja painoi sillä Uenden vuolaasti vuotavaa haavaa vasten.

”Jos totta puhutaan, oletin sinun olevan mies. Silloin kun etsin sinua, siis”, Uende tarkensi. Hän katsahti Marrasta nopeasti. Marras painoi hänen haavaansa lujempaa, ja Uende ynähti.

Marras naurahti ja viittoi kalmoa kaivamaan laukustaan neulan, langan ja sidetarpeita. ”Ei kai siinä mitään yllättävää. Suurin osa nostattajista oli miehiä. Ja monet nekromantikot epäilivät taitojani ihan sukupuoleni puolesta.”

Uende veti ilmaa keuhkoihinsa äänekkääsi läpi tuskan yhteen puristamien huulten. ”Olisitko sitten mieluummin mies, ihan vain helpottaaksesi elämäsi?”

”En. Koen sukupuolen varsin samantekeväksi. Olen fyysisesti nainen, mutta henkisesti koen olevani ihminen.” Marras otti toisen kätensä pois haavalta kaivaakseen esiin taskumatin. Hän otti vastaan neulan ja langan ja uitti niitä alkoholissa. Tämän jälkeen hän pujotti langan neulaan ja teki langan päähän solmun. Marras paljasti Uenden haavan ja laitto neulan työhön.

Uende pysyi vaivoin paikoillaan langan kuroessa umpeen hänen haavaansa. ”Hitto, kun kirvelee... Mutta kyllähän sinun ulkomuotosi muokkaa sitä, miten muut reagoivat sinuun. Saisit paljon enemmän kunnioitusta osaksesi, jos olisit mies.”

”No, niinhän se olisi. Muiden asenteet vaikuttavat minuun lopulta varsin vähän. Viimeistään sodassa opin, ettei sukupuolella ole mitään tekemistä taidon tai jonkinlaisen parhaimmuuden kanssa. Joko sitä osaa hyödyllisiä asioita tai ei.” Marras ompeli haavaa umpeen epäröimättä, tottuneesti.

Uende yritti naurahtaa mutta päätyi lähes vaikertamaan. ”Etkö sitten ikinä ehosta itseäsi?”

Marras tuhahti. ”En näe siihen mitään syytä. Eikä itsensä ehostaminen ole mikään vain naisiin rajoittuva asia. Vai oletko unohtanut setäsi?”

”No en, vaikka hänen kuolemastaan onkin jo vuosia”, Uende sanoi, ja hänen huulilleen nousi kivunsekainen hymy.

Marras hymyili myös kai muistaen jotain. ”Siinä oli täydellisyyttä tavoitteleva mies ainakin kun ulkonäöstä puhuttiin.”

Nostattaja sai haavan viimein kiinni ja puhdisti tikkien luota verta alkoholiin kastetulla rätillä. ”Mutta tosiaan. On ihmisiä, jotka voivat mahdollisesti tulla raskaaksi, ja ihmisiä, jotka voivat mahdollisesti saattaa jonkun raskaaksi. Siinä se.”

Uende rentoutui aavistuksen verran huomattessaan, että Marraksen työ oli tehty. ”Ei se kyllä käytännössä noin yksinkertaista ole.”

”Ajattele nyt. Tässäkin hetkessä, onko sillä väliä, kuka tyrehtyttää verenvuotosi, kunhan se tyrehtytetään?”

”No ei kai...” myönsi Uende. Marras käski kalmoa siirtämään hyökkääjän ruumiin kauemmas varoitukseksi muille heitä kohti pyrkiville. Sitten hän teki kunnollisen tulen ja alkoi vihdoin paistaa liskoja. Uende nukahti tulen rätinä ja Marraksen synkkä hyräily korvissaan.

Kolmastoista luku

Uenden haava ei ollut parantunut toivotulla tavalla. Vääjäämättä Marraksen ja Uenden oli pakko palata sivistyksen pariin. Sidetarpeiden ja muun välttämättömän perässä he menivät pienehköön kylään, jonka keskellä oli unelias tori, jossa kauppiaat tarjosivat myytäviään vailla intoa. Torin reunalla oli vanha, kumara nainen rakentamassa uhrilavaa puisen pylvään eteen. Kylän asukkaat käänsivät silmänsä pois päin naisen toimista, varmistaen näin, ettei heillä ollut osaa eikä arpaa väärin jumalien palvomiseen. Ei kestänyt kovin kauaa, ennen kuin paikallinen ylipappi marssi paikalle kaapunsa helmat liehuen, ja kaksi rotevaa pappikokelasta sivuillaan.

”Pysäytä oitis toimesi, jottei loputkin mielestäsi karkaisi!” ylipappi vaati kumealla, kantavalla äänellä. Hän pysähtyi parin metrin päähän naisesta ja tämän vaivalla rakentamasta, joskin huterasta ja keskeneräisestä uhrilavasta.

”Hittoako tämä sinulle kuuluu! Painu sinä vaan palvomaan maailmanlopun liekkejä, niin minä pidän tämän paikan kasassa”, nainen vastasi uhmakkaasti, lopettaen työnsä ja nousten seisomaan. Hän puristi silti edelleen käsissään vasaraa ja muutamaa naulaa.

”Vaadin sinua lopettamaan tämän heti, tai joudun käyttämään voimakeinoja”, sanoi ylipappi niin vakavaan sävyyn kuin vain kykeni.

”Jos minä en tee tätä, niin kuka tekee! Ei Ildfaria tunnu kiinnostavan! Niin kauan kuin minä elän, ei tämä taivas tipu”, nainen julisti koko keho täristen.

Ylipappi naurahti pilkallisesti. ”Ei se taivas ole mihinkään tippumassa. Ja vaikka tippuisikin, mitä se meille maanalaisille kuuluisi? Ottakaa hänet kiinni.” Viimeisen lauseen hän sanoi pappikokelaille, jotka ottivat kumpikin vanhaa naista käsistä kiinni. Nainen yritti raapia heitä, muttei päässyt yrityksissään kovin pitkälle.

Nainen huusi: ”Kutsu sitten maailmanloppu! Kutsu taivas meidän niskaamme! Ansaitsit sen, ansaitsit!”

Ylipappi lähti johdattamaan pappiskokelaita kohti temppeleä, ja he raahasivat huutavaa naista välissään. Kukaan kyläläisistä ei katsonut naiseen päinkään. Ainoat, jotka seurasivat tilannetta varsin tiiviisti, olivat Marras ja Uende.

”Ymmärrän toki, että pyhiä lakeja tulee noudattaa, mutta...” Uenden ääni hiipui kuulumattomiin, ja lause jäi lopettamatta.

”Niin, tuntuuhan se turhan väkivaltaisilta. Mutta totta on myös se, että Ildfarin palvonta tuotiin tähän maahan väkivaltaisista syistä”, Marras vastasi ja ohjasi prinssiä kohti kylän toista laitaa. Uhrilava ja naisen huudot jäivät pian taakse.

”Kyllä minä tiedän, että se oli suurelta kansan suostutteleminen sotaa varten, sillä kaikille meille kuninkaanpojille opetettiin politiikkaa.”

He saapuivat pienelle kivitalolle, jonka oveen oli kaiverrettu käärme. Uende odotti ulkopuolella Marraksen ostaessa sidetarpeita ja lääkkeitä. Marraksella ei askareessa kauaa kestänyt, ja pian matkaajat olivat suuntaamassa pois kylästä.

Uenden ajatukset viipyilivät edelleen vanhassa naisessa. ”Luuletko, että he vievät rangaistuksen loppuun asti?”

”Uhriroviolle asti? Luulen niin. Hänen jumalanpilkkansa oli julkista, eikä hän näytä olevan kyläläisten silmissä arvohenkilö. Mikään ei estä heitä.”

Uende kohotti vasemman kätensä pitkäjousensa jänteen ympärille ja puristi käden nyrkkiin.

”Tuntuu tuhlaukselta tappaa kansaa noin vain. Ja hänenkin täytyy olla joskus ollut jonkin asteinen tietäjänainen. Minua surettaa jo ihan kaiken sen tiedon puolesta, joka hänen mukanaan saattaa kuolla.”

Marras kohautti luisevia olkiansa. ”Tuhlaustahan se onkin. Mutta papisto kutsuisi kaikkea hänen tietoaan vääräksi, epäjumalalliseksi, tuollaisen kohtaamisen jälkeen.”

”Tiettyinä päivinä en voi ymmärtää miksemme voineet antaa kansan pitää vanhoja jumaliaan Ildfarin rinnalla.”

”Käännytys oli kai tehokkaampaa kun vanhat jumalat demonisoitiin. Mutta kuka tietää, kenties taivas putoaa nyt päällemme”, Marras sanoi virnistäen.

”Ildfar siltä varjelkoon”, Uende mutisi.

”Hah. Onpa sinut kasvatettu hyvin.”

Uende pudisti päätään ja päästi irti jänteestä. ”Mitenkäs muutenkaan.”

He kulkivat pois kylän lähettyviltä ja etsivät luolan, johon asettua leirytyään. Kalmo liittyi heidän seuraansa noin kilometrin päässä kylästä. Siitä lähtevä haju oli muuttunut kenties aikaisempaakin epämiellyttäväksi, joten Marras oli katsonut parhaaksi pitää se mahdollisimman kaukana muista ihmisistä.

Leirin ollessa valmis Marras viittoi Uendea istumaan. Uende veti paitansa pois vaivalloisesti ja teki työtä käskettyä. Sitten hän otti vasempaan käteensä nuolen ja puristi sitä rystyset valkoisina. Marras laskeutui polvelleen Uenden oikealle puolelle ja otti varovaisesti haavaa peittävät siteet pois. Siteen väistyessä paljastui punainen ja pahasti turvonnut käsivarsi. Marraksen ilme oli surullinen, mutta päättäväinen. Hän sanoi hiljaa: ”Minun täytyy amputoida kätesi. Muuten tulehdus leviää koko kehoosi ja kuolet. Näin pelkäsinkin, joten varauduin tätä varten.”

Uende oli aivan hiljaa, mutta hän puristi yhä lujempaa vasemmassa kädessään olevaa nuolta. Sen kärki oli upotettu myrkkyyn, ja hän piti sitä lähellä niin itsepuolustusyistä kuin lohtunakin.

Marraksen ääni oli lähes lempeä kun hän sanoi: ”Alan tekemään valmisteluja.”

Marras laittoi Uenden juomaan kaiken viinan, joka heillä oli mukanaan. Hän käski kalmon pitämään Uendea aloillaan. Nostatettu tarttui Uenden olkapäihin, istuen hajareisin hänen vatsansa yläpuolella kaiken painonsa käsiinsä nojaten. Marras asetti Uenden suuhun puisen kapulan, ja käski tämän purra sitä.

Marras oli saanut aikaan kuumen tulen, jossa hän desinfioi suurimman teräaseensa. Antamatta terän jäähtyä täysin, hän alkoi leikata Uenden kättä irti hieman olkapään alapuolelta. Hänen nenäänsä

kantautui palavan lihan haju terän kärventäessä ihoa ja polttaessa kudosta umpeen. Hän leikkasi lihan irti, kunnes luu oli näkyvillä. Tällöin hän otti käyttöönsä luusahan, jolla hän leikkasi poikki viimeisimmätkin rippeet kädestä. Hänen kätensä kipeytyivät rasituksesta, ja hänen otsaansa pitkin valui hiki valtoimenaan.

Kaiken tämän läpi Uende karjui ja vaikeroi tuskaansa. Humala ei turruttanut kipua läheskään tarpeeksi, ja nahanpala hänen suussaan kirskui hänen hampaidensa alla.

Lopulta pitkä prosessi oli täydellistä umpeen polttamista vaille valmis. Marras otti tulesta vielä siellä lämmitetyn lapion, jonka lappeella hän painoi Uenden verta tihkuvaa avohaavaa. Uenden äännähtely oli eläimellistä, ja hänen silmistään valui kyyneleitä tauotta.

”No niin, se on ohi. Se on ohi, Uende.” Marras käski terävällä kädenliikkeellä kalmoa nousemaan pois Uenden päältä. Kalmon väistyttyä Marras asetti lohduttavan käden Uenden vasemmalle olkapäälle ja puhui hänelle kunnes prinssi joko nukahti tai menetti tajuntansa. Marras käski kalmoa hankkiutumaan eroon käden jäänteistä ja sitten vartiomaan leiriä.

Marras odotti valveilla Uenden heräämistä. Kun Uenden silmät pystyivät avautumaan pidemmäksi aikaa kuin minuutiksi ja jopa ajoittain keskittymään, Marras sanoi: ”Tämä on mennyt liian pitkälle. Emme pysty enää puolustautumaan. Palaan siskosi luokse ja anon meille turvapaikkaa.”

Uende nytkähti kuin yrittäen nousta. Marras laittoi käden hänen rintakehänsä päälle. ”Et voi tulla tällä kertaa mukaan. Herätät liian paljon huomiota.”

Uendella vaikutti olevan vaikeuksia ymmärtää nostattajan sanoja täysin, mutta lopulta hän mutisi: ”Hyvä on. Milloin palaat?”

”Kolmen päivän sisällä. Uskoisin meidän olevan hieman yli päivän kävelymatkan päästä palatsista. Jätän kalmon sinulle vahdiksi. Tässä laukussa on noin viideksi päiväksi syömistä.” Tämän sanottuaan Marras nousi ylös, keräsi tavaransa ja aloitti matkansa välittömästi. Uenden silmät sulkeutuivat ennen kuin Marras ehti poistua hänen näkökentästään.

Neljästoista luku

Pääkaupungin keskellä olevan linnakkeen ytimessä sijaitsi lasista ja metallista rakennettu pienen peltoaukean kokoinen kasvihuone. Hedelmätarhan seinät kimaltelivat ovelan peilijärjestelmän tuomassa auringonvalossa. Kasvihuoneen sisällä oli siisteissä riveissä monenlaisia ruokakasveja ja hedelmäpuita kaikista tunnetun maailman kolkista. Niiden välissä kulki punaisella tiilellä päällystetyt polut, jonka varrelle oli asetettu tasaisin välein valurautaisia penkkejä. Niiden käsinojat heijastelivat ympäröivän viheristön muotokieltä. Tällaisella penkillä makasi Porselen, viinipullo suuren käden kouristuksenomaisen tiukassa otteessa. Hänen kasvonsa näyttivät raukeilta, mutta hänen vapaan kätensä sormet taputtelivat penki selkänöjään kuumeista rytmiä. Kasvihuoneen ilma oli kuuma ja kostea, ja eri kasveista lähtevät tuoksut muodostivat lähes äitelän kokonaisuuden.

Oven avautuminen aiheutti tuulenvireen viileän ja kostean ilman virratessa sisään. Hedelmätarhaan astui mustaan silkkiin pukeutunut suurlähettiläs Meonjeo. Hän kulki päämäärättä pitkin tarhan polkuja, ilmeisesti meditoiden. Hän pysähtyi yllätyksestä kohdatessaan Porselenin.

Hetken epäröityään Meonjeo sanoi: ”Arvon prinsessa. Pahoittelut jos häiritseen.”

Porselenin pää retkahti sivulle hänen yrittäessään kohdata Meonjeon katse. Porselenin puhe sammalsi hieman: ”Ei, ette häiritse. Ja onhan teilläkin tänne vapaa pääsy.”

Meonjeo ei selvästikään osannut vastata tähän. Porselen heilutteli viinipulloa edestakaisin, ja sieltä läikähti tummanpunaista viiniä mustan mullan sekaan. Porselen jatkoi: ”Tämä paikka edustaa tietyn tason ylimeriä, ettekö sanoisi?”

Meonjeo keräsi itsensä ja piilotti tunteensa seesteisen ulkokuoren taakse. ”Onhan jokaisen valtakunnan eduksi varjella omia vaurauksiansa ja myös osoittaa ne”, hän totesi.

Porselen tuhahti ja selvitteli kurkkuaan. ”Käytännön tasolla kyllä. Olen viime päivinä herännyt olemisemme absurdiuteen.”

Meonjeo siirtyi istumaan Porselenin makuupaikkaa vastapäiselle penkille. ”Mitä oikein tarkoittatte, arvon prinsessa?”

”Osa kansasta näkee nälkää. Niin lienee aina ollut asian laita. Silti me käytämme täällä valtavasti varoja ja aikaa näiden vieraslajikkeiden varjeluun. Nämä tulee koskaan näkemään vain kourallinen ihmisiä, ja niistä pääsee nauttimaan vielä harvempi. Kaikki tämäkö...” Porselen vaikutti hukanneen ajatuksensa kulun täysin. Hän katsahti viinipullon suuntaan syyttävästi.

Meonjeo kumartui eteenpäin nojatakseen leukansa käsiinsä. Tästä näkökulmasta hän huomasi vastapäisen penkin alla lymyvän tyhjän valkoviinipullon. ”Pahoittelen suorasanaisuuttani, muttei ole tapaistanne kuulostaa näin kriittiseltä.”

Porselen siristi silmiään ja kampesi itsensä istuma-asentoon. ”Suurlähettiläs Meonjeo, aistin muutoksen tuulia. Myönnän, että ne vaikuttavat löysentäneen kielenkantojani turhan paljon. Tai kenties sen teki tämä seljankukkaviini.”

”Poistunen seurastanne.” Meonjeo nousi ripeästi, kumarsi prinsessaa kohti ja kääntyi lähteäkseen. Hänen liikkeensä olivat normaalia kankeampia.

Porselenin ääni kuitenkin pysäytti suurlähettilään: ”Kai sinullakin tavoitteita on. Et sinä kai muuten suurlähettiläs olisi.”

Meonjeo käänsi vielä ylävartalonsa prinsessaa kohti. Hänen huulillaan leikitteli hapan hymy kun hän sanoi: ”Arvon prinsessa, saattaisitte yllättyä syistäni. Yongissa suurlähettilään asema ei ole niin arvostettu kuin voisitte luulla.”

Porselen huojui paikkallansa ja nyökytteli. ”Hmmm, hmm. Prinsessankaan asema ei ole niin arvostettu kuin moni voisi luulla.”

Meonjeon silmät hyppivät kohteesta toiseen kuitenkin varsinaisesti näkemättä mitään hänen harkitessaan seuraavia sanojansa. ”Lienee kuitenkin parasta, että lähdän ennen kuin sanomme jotain, mitä katuisimme.” Suurlähettiläs jatkoi taas matkaansa, joskaan hänen ryhtinsä ei ollut aivan yhtä jäykkä kuin vielä äsken.

Meonjeo oli jo lähes ehtinyt ulos kasvihuoneen lasiovesta, kun Porselen huudahti: ”Kuule Meonjeo, toisessa elämässä me olisimme olleet mitä parhaimmat ystävät!”

Meonjeo vain hymyili ja nyökkäsi. Hedelmätarhan poikki kulki uudestaan tuulenvire hänen poistuessaan.

Punaviinipullo karkasi Porselenin kädestä hänen lysähtäessään takaisin makaamaan kovalle penkille. Viini pulppusi ulos puolityhjistä pullosta. Porselen tuijotti viinivirtaa lasittunein silmin. Lopulta pullossa oli enää tilkka jäljellä. Porselen yritti kurottua pulloon, mutta ei saanut kättänsä taipumaan sopivaan asentoon. Niinpä hän kääpetyi niin tiukalle kerälle kuin pystyi, ja menetti lopulta tajuntansa.

Viidestoista luku

Porselenin huoneistossa oli hämärää Marraksen astuessa ovesta sisään. Ainoastaan takassa oleva tuli tarjosi valoa, ja Porselen istui tuon valon ulottumattomissa. Marras kuitenkin käveli epäröimättä valoon ja katsoi Porselenin varjoihin verhottua muotoa.

”Saavut eteeni yksin”, sanoi Porselen varsin viileästi. Hänen selkensä vihlaasi kivusta, mutta hän ei antanut sen näkyä ulospäin.

Marras vastasi: ”Kuten aikaisemminkin.”

Porselen liikahti hieman pimeydessä. ”Vaan missä on veljeni?”

”Hän on pahoin loukkaantunut, joten jätin hänet jonkin matkan päähän. Turvalliseen paikkaan, tietenkäin”, Marras sanoi ja heilautti kättänsä epämääräisesti.

”Ymmärräthän toki, etten pysty auttamaan sinua millään tavalla, mikäli et auta minua. Valtani ei vain yksinkertaisesti yletä tarpeeksi pitkälle.” Näin puhuessaan Porselen nousi hitaasti ja käveli valon piiriin. Hänen yllään oli kirkkaanpunainen mekko mustin pitsireunuksin, ja hänen kaulallaan kiilteli suuri rubiini.

Marras hymyili ilottomasti. ”Ymmärrän kyllä. En muuta mieltäni kevyesti, mutta olosuhteet ovat ajaneet minut nurkkaan.”

Porselen risti kätensä pienehköjen rintojensa alle ja kallisti päätään aavistuksen verran oikealle.

”Miten pian pystyt nostattamaan isäni?”

Marras selvitti kurkkuaan ja siirsi painonsa molemmilta jaloiltansa lähinnä vasemmanpuoleisen päälle. ”Haluat varmasti parasta mahdollista jälkeä, joten annan minun käyttää viikko hänen nostattamiseensa.”

”Se onnistuu. Lähetän luotettuja miehiä noutamaan veljeni heti kun kerrot hänen sijaintinsa.”

Porselen otti takanreunustalta palan pergamenttia ja asetti sen mustepullon ja suuren vihreän sulkakynän viereen.

”Hän on puolentoista päivän matkan päässä täältä pohjoiseen. Uende on leiriytynyt pienen sienikön reunamille, lähelle Ruttovirtaa. Hänen seurassaan on kaapuun pukeutunut mies. Tuo mies hyökkää lähettämiesi henkilöiden kimppuun, mikäli he käyttäytyvät väkivaltaisesti, joten käske heitä lähestymään varovaisesti,” Marras ohjeisti.

Porselen kastoi sulkakynän musteeseen ja kirjoitti nopeasti, mutta erittäin kauniilla ja pyöreällä käsialalla ylös ohjeet Uenden löytämiseen. Sitten hän kääntyi katsomaan Marrasta vakaasti.

”Ymmärrän. Onko jotain, mitä tarvitset rituaalia varten?”

”Kuljettakaa kuninkaan ruumis mahdollisimman alhaiseen luolaan, jonka turvallisuuden voit taata. Tarvitsen itseäni varten haavansitomistarpeita. Kaikki muu tarvittava minulta löytyy jo”, vastasi Marras epäroimättä hetkeäkään.

”Milloin aiot aloittaa nostatuksen?”

Marras otti askeleen kohti prinsessaa, ja varjot hänen kasvoillaan liikkuvat luoden pääkallomaisen maskin. ”Ymmärtänet jos kerron haluavani nähdä Uenden täällä ennen sitä. Voin aloittaa hänen saapumisensa jälkeisenä aamuna puoli tuntia ennen auringon nousua.”

Porselenin ilme ei värähtänytkään hänen vastatessaan: ”Kaikki tämä järjestyy kyllä.”

Hän poimi ylös pienen soittokellon ja heilautti sitä kolme kertaa. Sisään astui miespalvelija, jonka vaatteet olivat tummansiniset, ja jonka katse oli tiukasti maassa. ”Miten voin auttaa, teidän korkeutenne?” palvelija kysyi välittömästi.

Katsomatta palvelijaan päinkään Porselen komensi: ”Valmista vieraalleni huone ja tule noutamaan häntä sitten kun se on valmis.”

”Välittömästi, teidän korkeutenne”, palvelija lupasi ja kumarsi syvään. Sitten hän poistui ripeästi ja sulki oven pehmeästi perässään.

Heti palvelijan poistuttua Marras sanoi: ”En pysty poistumaan huoneesta rituaalin aikana, joten jonkun täytyy tuoda minulle vettä ja pettuleipää.”

”Toki. En tiedä löytyykö meidän keittiöistämme pettuleipää, mutta mikäli sitä haluat, laitan jonkun leipureistamme valmistamaan sitä. Ymmärtääkseni siitä on tullut jonkinasteinen ylellisyyttä mäntyjen kadottua”, sanoi Porselen varsin ylenkatsovasti.

”Mikään muu leipä ei käy. Rituaali vaatii sitä.”

Porselen koitti kirjoittamansa muistilapun musteen kuivuutta, poimi sen ylös ja taitteli sen tyytyväisen oloisena. ”Ymmärrän kyllä. Nyt jos suonet anteeksi, minun täytyy jättää sinut hetkeksi. Istu toki alas ja rentoudu. Sinut tullaan noutamaan, kun huoneesi on valmis.”

”Hyvä on.”

Porselen oli jo saanut kätensä ovenkahvalle kun Marras sanoi matalalla äänellä: ”Lienee sanomatta selvää, mutta sanon sen kuitenkin, että Uenden selviytyminen on välttämätön edellytys yhteistyömme jatkumiselle.”

Porselen pysähtyi, muttei kääntynyt katsomaan Marrasta. ”Melkein loukkaat minua, nostattaja hyvä. Veljeni on minulle kovin tärkeä. Tekisin paljon taatakseni hänen turvallisuutensa.”

Marras hymähti, muttei sanonut mitään. Porselen käänsi ovenkahvaa ja lähti huoneistosta hyvästelemättä vierastaan. Marras jäi seisomaan hetken aikaa, mutta lopulta hän istuutui tulen edessä olevaan upottavaan nojatuoliin. Hän tuijotti käsiänsä nykien jokaista sormeaa vuorollaan. Jos katumus oli tullakseen, huomaisi se saapuvansa aivan liian myöhään.

Kuudestoista luku

Ummehtuneessa luolassa haisi vahvasti multa ja home. Luola oli niin pieni, että sen valaisi tehokkaasti kaksi soihtua vastakkaisilla seinillä. Se oli aikaisemmin toiminut yhtenä Blindskaerin vankityrmistä, joten sen suulla oli paksukalterinen ovi. Keskelle tilaa oli asetettu kuninkaan palsamoitu ruumis. Marras riisui sen yltä ylenpalttiset vaatekerrokset, ja taitteli ne syrjään. Ruumiin paino teki tehtävän hitaaksi ja vaivalloiseksi, mutta Marraksen otteet olivat tottuneet. Kuningas näytti hauraalta ilman suojakuortaan, ikään kuin pieninkin kosketus saisi luita napsahtelemaan poikki. Hän oli pitkä ja laiha terveellisyyden rajoissa, ja hänestä pystyi näkemään hieman viitteitä aikaisemmasta lihasmassasta. Marras asetteli veitsensä riviin maahan, ruumiin vasemmalle puolelle osoittamaan kohti kuninkaan sydäntä. Viikon mittainen rituaali alkoi.

Kaksi kertaa päivässä toi hänelle palvelija vettä ja leipää silmät sidottuina. Häntä oli käsketty avaamaan ovi, ja jättämään tuomisensa juuri ja juuri sen sisäpuolelle. Päivisin Marras kaiversi huolellisesti riimuja kuolleen kuninkaan ihoon, yhä uudestaan ja uudestaan. Iho aukesi terävien veisten tieltä kuin itseksensä. Aina päivän päätteeksi Marras valeli riimuja huolellisesti omalla verellään ja meditoi läpi yön. Kuninkaasta itsestään ei verta valunut, sillä hänet oli vuodatettu kuiviin palsamointiprosessin aikana. Huoneen ummehtuneessa ilmassa haisi niin ruumiista nouseva, yllättävän vähäinen löyhkä kuin Marraksen pesemättömästä kehosta lähtevän hienhaju, sekä nurkassa oleva yöastia. Ruokaa tuova palvelija kavahti hajua päivä päivältä enemmän.

Lopulta seitsemäntenä päivänä hieman auringonlaskun jälkeen hän sai työnsä valmiiksi. Kuningas nousi seisomaan, alastomana ja verta tippuen. Marras ojensi hänelle mustan kaavun, jolla peittää itsensä. He lähtivät huoneesta, ja kulkivat autioita, syrjäisiä käytäviä pitkin huoneeseen, jossa heitä odotti Porselen ja Uende. Porselenin kasvoille levisi vieno hymy hänen nähdessään kävelevän ruumiin. Uende vaikutti olevan edelleen tuskissaan, ja katse jonka hän loi kuolleeseen kuninkaaseen, oli lähes arka.

”Uskomatonta”, hengähti Porselen.

Marras puhui monotonisella äänellä ja kasvot täysin ilmeettöminä: ”Kaikki on nyt valmista. Suosittelisin käyttämään maskeeraajan apua, ettei hän vaikuttaisi niin kuolleelta kuin on. Samoin teidän tulee ottaa huomioon, ettei kalmo pysty puhumaan.”

Porselen heilautti kättään vähättelevästi soihdun valossa, ja hänen kättään somistavat sormukset kiilsivät iloisesti. ”Se ei tule olemaan ongelma, kuningas voi ilmaista tahtonsa kirjein. Pystyykö hän kirjoittamaan?”

”Ei.”

”No, ei se mitään. Meillä on ihmisiä, jotka osaavat kirjoittaa hänen käsialallaan tarpeeksi vakuuttavasti.” Porselen astui lähemmäs kuningasta ja laski tämän hupun alas. Hän katsoi ruumiin sakeisiin silmiin ja nyökkäsi hitaasti.

Marras jatkoi selontekoaan: ”Muutaman vuoden sisällä hänen silmänsä alkavat hajota asteittain. Lopulta niistä ei jää mitään jäljelle. Sille on syynsä, miksi yleensä poistan nostatetuilta kasvot. Ne eivät kestä ilmalle altistumista kovin hyvin.”

”Isäni siis sokeutuu aikanaan. Ideaalissa tapauksessa hän olisi käytettävissämme ainakin viisitoista vuotta. Onko tämä mahdollista?” Porselenin pää nytkähtää ja hän rypistää otsaansa ikään kuin ihmetellen, miksei ole kysynyt tätä aikaisemmin.

”Kyllä, mutta kuuden vuoden jälkeen en päästäisi ruumista kovin läheiseen tarkasteluun.”

”No, tärkeintä on, että ehdin saada perijän, ja että tämä perijä pystyy puhumaan kuninkaan poistuessa näyttämöltä. Mieluiten vähintään kuusivuotias poika siis.” Porselen mutristi suutaan mietteliäästi, nyt kuninkaan käsiä tutkaillen.

Uende puhui ensimmäistä kertaa: ”Täytyy toivoa parasta, sisareni. Haluaisitko nyt lepäämään, Marras?”

”Kyllä hyvinkin. Voisin syödä ensin jotain hieman miellyttävämpää kuin pettuleipä. Tarvitsetteko minua juuri nyt vielä johonkin?” Marras käänsi päänsä väsyneesti prinsessan suuntaan.

”Emme”, vastasi Porselen.

”Vetäydyn siis huoneisiini. Olisin hyvin kiitollinen, jos joku voisi lähettää minulle syötävää, kenties jotain kevyttä keittoa.” Marras venytteli, ja hänen selkänsä piti rusahtavan äänen.

”Toivottavasti leposi on rauhaista”, toivotti Porselen kääntymättä pois päin ruumiista. Marras poistui, ja hänen paljaat jalkansa olivat kivilattialla lähes äänettömät.

Porselen harppoi Uenden eteen punamustat helmat sulavasti heiluen ja tarttui prinssiä tämän ainoasta kädestä. ”On koittanut aika hankkiutua eroon kilpailijoista.”

Uende katsoi Porselenia syvälle silmiin ja sanoi niin vakavasti kuin vain osasi: ”En haluaisi tehdä väkivaltaa veljiäni vastaan, kuten hyvin tiedät, mutta sinä olet aina ollut ainoastaan hyvä minua kohtaan. Seuraan sinua loppuun saakka.”

Porselenin hymy oli lempeä. ”En koskaan epäillyt muuta.”

Prinsessa kääntyi jälleen ruumiin puoleen. ”Nyt minun täytyy kuitenkin lähettää Fjaerille kutsu. Ajat ovat muuttumassa. Tarvitsen häämme mahdollisimman pian, jotta voimme alkaa siirtämään maamme tulevaisuutta.”

Porselen katseli kuollutta kuningasta vielä hetken. ”Vie tämä kuninkaalliseen huoneistoon ja laita hänet vaihtamaan päällensä yövaatteet. Isämme on ollut kovin sairas. Onneksemme voimme pian kertoa pian hoville hänen paremmasta voinnistaan. Mutta ei vielä.”

”Totta kai, siskoni”, Uende vastasi ja veti ruumiille hupun takaisin päähän. Matka huoneistoon sujui lähes oudon helposti. Kun kuningas oli laitettu sänkyynsä, jäi Uende katselemaan hänen vahvapiirteisiä kasvojaan, joita hallitsivat terävät poskipäät ja suuri mutta suora nenä. Mikään ei tuntunut muuttuneen ja kaikki oli tuntunut muuttuneen, eikä Uende pystynyt tunnistamaan isäänsä enää.

Seitsemästoista luku

Fjaer makasi kahden hengen sohvalla jalat käsinojan yli roikkuen. Hän luki ohutta runoteosta, joka roikkui hänen kädessään ikään kuin se olisi raskas taakka kannatella. Marras tarkkaili häntä seinänvierustalta käsin, vain askeleen päästä. Hiljaisuutta oli jatkunut Fjaerin huoneistossa jo yli tunnin verran.

”Kuolema on vihollisista sitkein”, Fjaer siteerasi ja jatkoi: ”Kyllä Blokkebaerilla vain on ylivoimainen tapa taivutella sanoja.”

Marraksen passiivinen ilme peitti enää hädän tuskin hänen ylenkatseensa. Hän sanoi hiljaa mutta kantavasti: ”Ikään kuin sinä mitään kuolemasta ymmärtäisit.”

”No, no. Ei sinulla ole mitään syytä moiseen jyrkkyyteen.” Fjaer asetti kirjan alas ja otti käteensä pikarin katsomatta mitä teki. Hän siemaisi makeaa viiniä ja tutki varjojen liekkiä katossa. ”Miksi ylipäätänsä olet täällä? Eikö sinulla ole jotain raatoja minkä kanssa leikkiä?”

Marras tuhahti ja rentoutui vihdoinkin sen verran, että istui lattialle. Hänen kädessään ollut, lähes täysinäinen lasituoppi kilahti osuessaan kiveen. ”Porselen on kolme päivää poissa, joten minulla on vapaa-aikaa.”

”Se ei selitä miksi olet *täällä*.” Fjaer äännähti tyytymättömästi pikarinsa tyhjentyessä.

”Mutta minun edessäni on juuri yksi niistä raadoista joiden kanssa leikkiä”, sanoi Marras synkästi ja nosti tuoppinsa huulilleen. Viinan maku oli pureva.

”Hyi sentään”, Fjaer huudahti ikään kuin vanhaan, yhteiseen vitsiin reagoiden. ”Älä puhu minusta noin pahaa, se kun ottaa minua sydäimestä.”

Marras vain jatkoi Fjaerin tarkkailemista kylmillä silmillään. Fjaer etsi viinipullon käsiinsä sokeasti ja kaatoi loput siitä varomattomasti pikariinsa edelleen selällään maaten. Hän tokaisi: ”Joku voisi luulla, ettet pidä minusta.”

Marraksen ilme kertoi varsin selvästi miten vaikuttanut hän tästä väitteestä oli. Fjaer osasi arvata hänen reaktionsa katsomatta ja sanoi: ”No, älähän nyt. Tiedän, että sinulla on minulle paikka varattuna kalmankylmässä sydämässäsi.”

”Ainoastaan unissasi.”

”Ja mitä painajaisia ne ovatkin. Saavat selkäpiini karmimaan niin suloisesti.” Fjaer hymyili silmät suljettuina.

”Joko lopetat tyhjänpäiväisyyksien latelemisen?” Marras kivahti ja joi lisää kirkasta viinaa.

”Sinun kauniisti kaartuvia korvasi kohti? En milloinkaan”, Fjaer julisti ja muttristi huuliaan ikään kuin suudellakseen. Hiljaisuus laskeutui hetkeksi. Molemmat siemailivat juomiansa. Fjear kysyi: ”Jos minä kuolen ennen sinua, nostatko minut?”

”Mahdollisesti. Mikäli sinusta pystyy saamaan mitään hyötyä irti”, Marras vastasi, ja Fjaer näytti lähes tyytyväiseltä. Marraksen silmät pyörähtivät kuin itsestään kuopissaan. ”Voinet päätellä, että mahdollisuus on häviävän pieni.”

Fjaer siirsi pikarin oikeasta kädestään vasempaan ja asetti vapaan käden sydämensä päälle. ”Oi, kuinka satutatkaan minua sanoillasi. Eiköhän vaihdeta puheenaihetta.”

”No, joko olet saattanut Porselenin raskaaksi?”

Fjaer nyrpisti nenäänsä. ”Ei nyt puhuta siitä.”

”Mistäs sitten?” Marras kysyi viattoman oloisesti.

Fjaer kuitenkin vakavoitui ja siristi silmiänsä. Nopealla, joskin hieman epävakaalla liikkeellä hän nousi istumaan sohvan käsinojalle ja katsoi Marrasta ensimmäistä kertaa yli tuntiin. ”Et ole uhrautuvaista sorttia. Tämä ei selvästikään ole siitä kiinni. Viimeinen nekromantikko.” Fjaerin sanat alkoivat ajautua toisiaan päin alkoholin kömpelöittäessä hänen kielensä. Marras vain katsahti Fjaeriin täysin tyynesti, kenties jopa ylenkatsovasti. Nostattajan lasisen tuopin pohjalla levännyt kirkas viina katosi yhdellä siemauksella.

Fjaer siristi silmiään vieläkin enemmän ja jatkoi: ”Niin. Et sinä mikä tahansa idiootti voi olla, kun kerran selviydyit. Se ei voinut olla ainoastaan tuurista kiinni. Miksi siis lyöttäytyä tähän porukkaan?”

Marras mulkoili ympäri Uenden ylenpalttisesti sisustettua istumahuonetta ja vastasi, hänkin nyt hieman sammaltaen: ”Minulla ei ole mitään syytä keskustella tästä sinun kanssasi.”

”Älä nyt jaksaa olla noin tylsä. Minulla on tekemisen puute. Ei pelkkä puhuminen ketään satuta.” Fjaerin hymy oli pelkästään hampaita. Hän rojahti epävakaaasti pitkäkseen sohvalle, jonka kasinonjan päällä oli hetkeä ennen istunut tasapainoilemassa.

Marras tuhahti ja tuki päänsä kämmeneensä. ”Niin. Tekeminen on täällä kyllä vähissä. Hyvä on. Sinulla on selvästi sanottavaa, joten kerro: miksi minä oikein olen täällä?”

”Hmm. Varsin haastava kysymys. Kenties sinulta loppuivat vaihtoehdot. Kenties kyllästyit pakoilemiseen. Olen varsin varma, että olet kiintynyt jonkin verran Uendeen. Jonkinlainen näiden syiden yhdistelmä, arvelisin”, Fjaer julisti varsin juhlavasti, osoittaen korkealla siintävää kattoa pontevasti.

”Et ole täysin väärässä. Olisin toki voinut paeta länsinaapuriin, mutta kaiken jälkeenkin minussa yhä kytee uskollisuus tämän maan kansalaisia kohtaan.” Marras puisti päätään ikään kuin olisi siten voinut irrottautua tuosta tuntemuksesta.

Fjaer naurahti ja sanoi leikkisästi: ”Kutsuisin tuota hölmöydeksi jos en pelkäisi sinun kaivavan minulta sisuskalujani ulos.”

”Ikään kuin tuo ei olisi ajanut saman asian”, sanoi Marras nostaen kulmakarvojansa, vaikkei Fjaer makuuasennostaan hänen kasvojansa pystynyt näkemäänkään.

”Kieltämättä. Mutta kykenetkö luottamaan niihin joita seuraat?”

”*Totta kai* kykenen. Minä hetkenä tahansa he voivat päättää taas jahdata minua kuin raivotautista petoa.” Marras asetti päänsä nojaamaan kättänsä vasten ja haukotteli peittämättä suutansa.

”Mitä sitten tekisit? Jos siis sellainen päätös tehtäisiin.” Fjaer pudisti samettityynyihin nojaavaa päätänsä saaden lyhyet, vaaleat hiuksensa nousemaan pystyyn.

”Juoksisin. Taistelisin vastaan. Vaikka tuo pako olisikin edellistä vaikeampi, ei se olisi mahdoton. Ette tiedä minusta läheskään kaikkea.” Marraksen kasvoille kiivennyt hymy oli katkera.

”Lieneekö viisasta kertoa minulle tätä?” sanoi Fjaer pieni virne kasvoillaan.

”Jos ette edes epäilleet tämänsuuntaista, olette säälittävän naiiveja.” Marraksen silmät painuivat kiinni.

”Totta, totta.” Fjaer nyökkäili ja hänen hiuksensa sekoittuivat entisestään.

”En voi kuin toivoa, ettei siihen päätökseen päädytä”, sanoi Marras hiljaa ja katseli lattiaa tyhjän tuoppinsa läpi.

”Mm. Se ei kenties ole niin epätodennäköistä kuin kumpikaan meistä haluaisi.” Fjaer nyrpisti nenäänsä hieman.

”Ei voi muuta kuin vastata tilanteeseen. Ymmärrän toki, että tämä raivostuttaa sinua. Pidät juonitteluistasi aivan liikaa.”

”En toki, vaan juuri tarpeeksi!” Fjaer huudahti.

”Näinkö on?” kysyi Marras pilkallisesti ja kumartui kaatamaan tuoppiinsa lisää juotavaa. Lasi kilahti iloisesti lasia vasten viinapullon tavatessa tuopin.

”En koskaan mene pidemmälle kuin on tarpeellista. Kai tiedät, että laiskuuteni on suorastaan kuuluisaa?” Tällä kertaa nousivat Fjaerin molemmat kädet osoittamaan ja heilumaan hänen sanojensa tueksi.

”Luulenpa silti, että vielä joku päivä tulet heräämään siihen, että käsiisi keräämäsi langat ovat auttamattomasti solmussa.”

”Siinä vaiheessa otan setvinnän apuvälineeksi miekan. Luule mitä haluat, mutta en ole aivan niin veltto kuin muut uskovat. Ei niin, että kukaan luottaisi sanaasi tässä asiassa.” Fjaerin hetki sitten niin huolimattomasti heiluneet kädet pysähtyivät ja olivat aivan paikoillaan.

”Tai sinun sanaasi mihinkään minuun liittyvässä”, vastasi Marras, ja hänen suupielillään leikitteli hymynalku.

Fjaer kohotti pikarinsa kutsuvasti, ja Marras kumartui kolauttamaan tuoppinsa sitä vasten.

Kahdeksastoista luku

Marras ja Uende valvoivat odottaen sanaa Porselenin paluusta. He istuivat Uenden huoneistossa koristetyynyjen päällä takan ääressä. Uende vaikutti aikaisempiin päiviin verrattuna huomattavasti pirteämmältä. Päämäärätön keskustelu päättyi lopulta uskontoon.

”Uskotko sinä sitten Ildfariin?” Marras kysyi ja katseli liekkejä raukeasti.

”No. En oikeastaan tiedä. Uskon, että on olemassa meitä ylempiä voimia. Onko se sitten todella Ildfar?” Uende kohotti ainokaisen kätensä ylös kämmen ylöspäin.

Marras hengitti syvään palavan puun rauhoittavaa tuoksua ja nyökkäsi. ”Tosiaan. Itse olen aina pitänyt kiinnostavana ajatusta, että ihmisten usko tuo yliluonnollisille olennoille voimaa.”

”Tuon logiikan mukaan Ildfar olisi siis kai olemassa.”

”Mikäli häntä uskoo tarpeeksi moni tarpeeksi hartaasti.” Marras haukotteli peittämättä suutaan.

”Entä uskotko vanhakantaisiin loitsuihin?”

Uenden otsalle ilmestyi mietteliäitä ryppyjä. Hänen sormensa napauttivat kivilattiaa. ”En itse ole niitä koskaan harjoittanut, mutta äitini kyllä harjoitti. Niihin olen aina uskonut, joskaan en tietenkään koskaan kovin julkisesti.”

”Niin, usko Ildfariin on tuonut valtaistuimelle paljon.”

Uenden vasen suupieli kohosi. Hän veti itseään eteenpäin, kohti liekkien tarjoamaa lämpöä. ”Ei olisi viisasta lähteä sabotoimaan sukuni valtaa.”

Marras pyöritti väsyneitä ranteitaan, ja ne naksahelivat takassa poksahtelevien halkojen lailla. ”No jos et usko välttämättä Ildfariin, haluatko silti polttohautauksen, Uende?”

”Kyllä varmaankin. Polttohautaus on jotenkin kovin kunniakas ja arvokas loppu elämälle. Siinä on jotain kovin lopullista. Mitenkäs sinä, onko sinulla suunnitelmia oman hautauksesi suhteen?” Uende kysyi varovasti.

”Mikäli en olisi nekromantian harjoittajista viimeinen, haluaisin tulla nostatetuksi. Kun se ei ole mahdollista, ei minulle juuri ole väliä, mitä ruumiilleni tapahtuu. En ole enää siinä vaiheessa täällä. Polttohautaus ei kuitenkaan ole minulle mieleen: maahan hautaaminen tuntuu jotenkin oikeammalta. Vaikka enhän minä siitä enää silloin mitään tiedä.” Marras katsahti Uendeen ja näki tämän parittoman käden puristuneen nyrkkiin.

Uende kostutti huuliaan kielellänsä ja suoristi sormensa. ”Uskotko jonkinlaiseen tuonpuoleiseen?”

Marras käänsi katseensa hitaasti kohti liekkejä, jotka alkoivat olla hiipumaan päin. ”No en ainakaan minkäänlaiseen kuolemanjälkeiseen tuomioon tai juhla-ateriaan. Mikäli kuolemassa emme vain lakkaa olemassa, uskon, että olemme jonkinlaisessa sielullisessa tilassa, jossa emme tarvitse tai halua mitään.”

”Itse toivon tuonpuoleisen muistuttavan tätä elämää, joskin vähemmällä kärsimyksellä”, sanoi Uende ja töni palavia sammalmyttyjä hiilihangolla.

Liekit laantuivat ja jälkeen jäi punaisenoranssia hohtava hiillos. Uende kysyi: ”Rukoiletko sinä jotakin, Marras?”

Marras nosti nykäyksellä alas vaipuneen päänsä. Hän räpytti silmiänsä hitaasti ja vastasi: ”En välttämättä rukoile, mutta ajoittain pyrin olemaan yhteydessä Kuoleman henkeen. En pyydä siltä mitään tai kiitä sitä mistään, vaan pyrin ymmärtämään sitä.”

Uenden kirkas ääni hiipui lähes kuulumattomiin, hän tuntui käpertyvän itseensä, pienentyvän. ”Minä rukoilen joskus jumalia. Toivon asioita, joita en voi koskaan saada. Jotenkin se tuntuu auttavan.”

”Uskonto ei ole kaikista tavoista huonoin saavuttaa mielenrauhaa. Vaikka voisi väittää, että kyllä se on niiden huonojen tapojen joukossa.”

”Miten niin?” kysyi Uende suoristautuen hiukan.

Marras heilutti vasenta kättään ikään kuin mukailleen jonkin näkymättömän ääri viivoja. ”Uskonto on dogmaattista. Se ei kyseenalaista asioita läheskään niin paljon kuin kenties olisi tarpeen.”

”Kenties mielenrauha vaatii sitä, ettei kyseenalaisteta”, sanoi Uende, ei väittäen, vaan ehdottaen. Hän hieroi silmiään väsyneesti ja käänsi yläruumiinsa kohti Marrasta.

Marras kohautti luisevia olkapäitään. ”Voi olla. Itse en voi kokea rauhaa, jos en tiedä tekeväni parastani. Siihen liittyy omien ja muiden metodien kyseenalaistaminen.”

”En osaa edes kuvitella millaista todellinen mielenrauha on.”

”En ole täysin varma onko sellaista olemassakaan”, sanoi Marras. Hänen suunsa leveni jälleen haukotukseen.

Marras ja Uende istuivat harmaantuvan hiilloksen edessä, kunnes huoneeseen saapui palvelija, joka ilmoitti heille prinsessan turvallisesta paluusta. Palvelija katsoi ainoastaan maahan ja poistui heti viestin annettuaan. Marras nousi hitaasti ylös ja tarjosi kätensä Uendelle, joka tarttui siihen kiitollisesti. Marras veti Uenden ylös, ja ilman hyvästejä he kumpikin suuntasivat makuuhuoneisiinsa ja kävivät nukkumaan.

Yhdeksästoista luku

Viisitoista päivää Porselenin paluun jälkeen hänen veljensä Sirkel saapui pääkaupunkiin. Porselen oli odottanut hänen saapumistaan kuninkaalliselle perheelle varatussa, kultaisin seinävaattein verhoillussa vastaanottoaulassa. Nähdessään sisarensa Sirkel syleili tätä. Porselen vetäytyi hieman veljestään pitäen kuitenkin kätensä tämän käsissä. Hän katsoi Sirkelin vaatetusta ahdistunut ilme kasvoillaan. Niin Sirkelin housut, paita kuin hopealangalla kirjailtu takkikin olivat mustat, ja hänen päätänsä peitti kermanvalkoinen baretti.

”Vierslekt?” Porselen kysyi hiljaa, ääni hieman särkyen. Sirkel vain nyökkäsi ja keräsi Porselenin takaisin syleilyynsä.

”Hän ei kärsinyt, se kävi nopeasti. Minun täytyy kertoa isälle”, upouusi kruununprinssi sanoi hädintuskin kuultavalla äänellä.”

Porselen vetäytyi jälleen ja pyyhki silmiänsä nopeasti pitsireunusteisilla hihoillaan. ”Olet vielä matkan jäljiltä pölyssä. Sinun täytyy puhdistautua ennen kuin näet isämme kuninkaan. Hänen tilansa on edelleen kovin huono.”

”Niin. Niin.”

Porselen ja Sirkel vetäytyivät huoneistoihinsa valmistautumaan kuninkaan tapaamiseen. Kahden tunnin vierähdettyä he tapasivat jälleen, tällä kertaa molemmat suruvaatteisiin pukeutuneena. Porselenin yllä oli pitkä, musta leninki joka ei heijastanut valoa lainkaan, ja hänen letitettyihin hiuksiinsa oli punottu mustia ja valkoisia kiviä.

He kävelivät hiljaisuuden ympäröiminä isänsä makuuhuoneeseen. Kuningas makasi valtavassa sängyssä paksujen karhunaljojen alla silmät kiinni. Sirkelin kumartuessa suutelemaan kuninkaan sinettisormusta nuo sameat silmät avautuivat hitaasti.

”Tauti on vienyt hänen äänensä ja lähes hänen näkönsä, mutta hän kuulee meitä yhä”, Porselen kuiskasi veljensä korvaan astuttuaan aivan hänen taakseen.

Sirkel ei vastannut vaan puhutteli kuningasta: ”Voi isä... Minun on vaikea sanoa tätä, varsinkin kun terveytesi on niin huonossa tilassa. Isoveljeni... niin, Vierslekt on menehtynyt metsästyssonnettomuudessa.”

Kuningas ei reagoinut tietoon mitenkään: hän ainoastaan räpäytti silmiään raukean oloisesti. Porselen asetti lohduttavan käden vasten veljensä selkää. Sirkel hengitti syvään, joskin hieman vapisten ja jatkoi: ”Hän ei kärsinyt, kiitos Ildfarin. Jouduimme kuitenkin olosuhteiden vuoksi polttamaan ja hautaaman hänet paikanpäällä.”

”Olen varma, että teitte parhaanne.” Porselenin ääni oli pehmeä, ja se hädin tuskin ylti Sirkelin korviin asti.

Yhtäkkiä Sirkel tunsi viiltävää kipua kylkiluidensa välissä, ja hän haukkoi henkeä hetken. Sitten hän lyhyesti maahan runsaasti verta vuotaen. Porselen katsoi kädessään olevaa pitkää tikaria ja pyyhki sen terän veljensä hihaan. Tottunein liikkein hän nosti helmaansa ja palautti tikarin reiteensä kiinnitettyyn tuppiin.

Porselen kääntyi kohti kuninkaan ruumista ja sanoi: ”Rakkain isä, suureksi surukseni minun täytyy kertoa sinulle, että veljeni Sirkel menehtyi veljemme Vierslektin kuoleman aiheuttaneen surun seurauksena. Hänen sydämensä petti.”

Prinsessa naurahti ilottomasti ja poimi isänsä yöpöydältä soittokellon. Sillä hän kutsui sisään palvelijan, joka ei vaikuttanut kovin yllättyneeltä tilanteesta.

”Kuten näet, veljeni on kuollut yllättävän sairaskohtauksen vuoksi. Hoida tilanne ja levitä sanaa, että isäni on antanut määräyksen. Minun tulee mennä naimisiin Fjaerin kanssa viiden päivän kuluttua, jotta kuningassuvun tulevaisuus on turvattu.” Tämän sanottuaan Porselen poistui huoneesta. Hänen oli aika lisätä hiuksiinsa verenpunaisia kiviä.

Kahdeskymmenes luku

Temppeli, jossa hääjuhla vietettiin, oli verrattain uusi, sillä se oli rakennettu Ildfarin kunniaksi. Se sijaitsi lähellä kaupungin ydintä. Tempelin valkaistuihin seiniin oli punaisella kuvattu Ildfarin suuria tekoja. Sen musta, tervattu katto hipoi korkean luolan kivistä kattoa. Joka paikassa vilisi sotilaita, jotka valvoivat erityisellä valppaudella niin kuningasperhettä, linnakkeen sisäänkäyntejä kuin kaupungin ruokavaroja.

Väkeä oli kokoontunut niin temppelein ulkopuolelle kuin sen sisäänkin. Vain aateliset ja muutamat onnekkaat rikkaan rahvaan edustajat pääsivät katsomaan itse vihkitoimitusta, mutta varsinkin slummien asukkaat tuntuivat odottavat innolla ulkona suoritettavia uhrimenoja. Oli ylipäätänsä erittäin harvinaista, että slummien asukkaat pääsivät torialuetta syvemmälle kaupunkiin. Heidän oli tyytyminen slummialueen laitamalla sijaitsevaan, huomattavasti vaatimattomampaan temppeleihin.

Marras ja Uende seisoivat temppeleissä ihmismassan etureunoilla. Prinssinä Uenden tuli olla nähtävissä, ja Marraksen täytyi pitää silmällä punaisin verhoihin peitettyä kantotuolia, jossa kuninkaan jäännökset lepäsivät. Porselen ja Fjaer seisoivat ylipapin edessä molemmat kirkkaanpunaisiin vaatteisiin pukeutuneina. Ylipappi aloitti rukouksen korkealla, kantavalla äänellään, ja kaikki muut temppeleissä paitsi Marras liittyivät mukaan.

”Oi Puhtaista Puhtain, loistakoon liekkisi ainiaan! Kaskea mielemme kasvuperäksi Sinun ajatuksillesi ja karaise kehomme toteuttamaan Sinun tahtoasi. Pyydämme siunaustasi tälle maalle ja sen antimille, jotta voisimme levittää sanaasi kaiken äärestä toiseen. Sillä Sinä, Ikiaikainen Liekki, tulet pyhittämään tämän maan ja tämän kansan, kuten kunnioitettu Brenne tulesi kautta ennusti.”

Näin alkoi kaksituntinen vihkitilaisuus. Monet katsojista liikehtivät seisomapaikoillaan levottomasti, mutta hääpari seiso i hievahtamatta, kunnes tuli aika jakaa siveä suudelma uuden liiton merkiksi. Katsojat hurrasivat ja taputtivat. Tämän kuullessaan temppelein ulkopuolelle jääneet kansalaiset alkoivat hekin osoittaa suosiotaan. Ylipappi ilmoitti terävällä kädenliikkeellä, että oli aika hiljaisuudelle. Saatuaan huomion takaisin itseensä ylipappi hymyili hiukan ja lausui hitaasti mutta kuuluvasti:

”Kaiken yläpuolella on Ildfar,

Puhtaista Puhtain,
Ikiainainen Liekki.
Ja Ildfar on tuleva tuomaan
niin tuhon kuin pelastuksen
jokaisen sieluun.
Tosiuskovaiset Puhtaista Puhtain
pyhydessään purifioi.
Pakanat Ikiainainen Liekki
syöksee loppumattoman rovion tuleen.
Kaiken yläpuolella on Ildfar,
ja Ildfar on saapuva
kuten kunnioitettu Brenne
tulen kautta ennusti.”

Ennen kuin ylipappi ehti rukouksensa loppuun, alkoi väki temppelin takaosasta suunnata valtavista pääovista ulos. Kiireestään huolimatta väkijoukko teki tilaa Porselenille ja Fjaerille. Hääparin astuessa ulos temppelistä kirkkaasti valaistulle pihalle väkimassa puhkesi jälleen huutamaan ja taputtamaan. Ääni peitti kaiken alleen. Porselen ja Fjaer vilkuttivat ja astuivat avokattoiseen, kahden suuren aurinkoliskon vetämiin rattaisiin. He suuntasivat kohti makuuhuonettansa, mutta juhlikansa kääntyi innokkaasti kohti massiivista, kivistä uhrilavaa.

Lavalle oli koottu kolme valtavaa roviota. Niiden eteen talutettiin kolme alastonta miestä, jotka kaikki oli polttomerkitty murhaajiksi. Kaksi heistä otti kohtalonsa vastaan tyynesti ja antoi sitoa itsensä rovioihin taistelematta vastaan. Kolmas, muita selvästi nuorempi mies, karjui, itki ja rimpuili. Hänetkin saatiin kuitenkin lopulta kiinnitettyä rovioonsa, ja hän lysähti tiukkoja köysii vasten edelleen kynelehtien.

Öljyllä valellut puut syttyivät ripeästi, ja pian liekit nuolivat murhamiehiä. He huusivat tuskasta kunnes savu vei heidän äänensä. Yleisö jatkoi raivoisaa hurraustaan. Käyttäen hyväkseen uhrimenojen aiheuttamaa huomioita kaksikymmentä vihreisiin tunikoihin pukeutunutta miestä yritti lähestyä kuninkaan kantotuolia. Kuningasta ympäröivät kaksitoista kookasta vartijaa kuitenkin huomasivat heidän tulemisensa ja asettuivat heiden tiellensä. Huomatessaan vaivihkaisen lähestymistavan epäonnistuneen hyökkääjät vetivät esiin teräaseita aina pienestä tikarista

pienenpuoleiseen miekkaan asti. Vartijat eivät katsoneet moista hyvällä vaan he vetivät omat miekkansa huotristaan.

”Väärä kuningas kuolokoon!” pitkää tikaria heiluttava hyökkääjä karjaisi. Hänen sanoistaan hetki ennen väkivaltaa puhkesi, ja hyökkääjät sekä vartijat ottivat yhteen. Vartijat olivat selvästi taitavampia taistelijoita, mutta vihreäpukuisilla hyökkääjiä oli enemmän.

Taistelu levisi väkijoukkoon kulovalkean lailla. Suurin osa ei edes vaivautunut tarttumaan aseisiin, joita heillä oli, vaan iski lähimpiä henkilöitä paljain nyrkein. Ilmassa raikui raivon karjaisuja ja karkeaa naurua. Ihmiset antautuivat väkivallan syleilyyn kuin palaneen ihmislihan hajusta huumaantuneina.

Riehuvan ihmismassan reunamilla kuninkaan punaisin verhoihin peitetty kantotuoli oli edelleen koskematon. Pienen kamppailun jälkeen vartijat saivat taltutettua vihreäasuiset hyökkääjät. Marras ja Uende seurasivat tätä kaikkea kantotuolin viereltä. Marras katsoi Uendeä merkitsevästi. Prinssi nyökkäsi ja huusi kauempana värjötteleville vartijoille ”Töihin, nyt! Viekää kuningas palatsiin välittömästi.”

Pelostaan huolimatta kantajat tottelivat välittömästi. He nostivat kantotuolin ilmaan ja lähtivät viemään sitä ripeästi kohti määränpäättään. Marras, Uende ja viisi vartijaa kävelivät kuninkaan jäljessä. He pääsivät palatsiin ilman suurempia vaikeuksia.

He olivat kulkemassa läpi kuninkaallisten asuintilojen käytävillä Uenden kumartuessa kohti Marraksen korvaa ja kuiskatessa: ”No, olipa tuokin turhaa. Eivät edes päässeet näkemään kuningasta. Olisimme voineet saman tien raahata kasaa kiviä.”

Marras vilkaisi Uendea ilmeettömästi ja mutisi: ”Ehkä parempi näin.”

Molemmat suoristautuivat. Uende sanoi: ”Eiköhän mennä Punaiseen juhlasaliin muun juhlaväen sekaan. On aika juoda maljoja sisareni ja lankoni kunniaksi.”

Kahdeskymmenesensimmäinen luku

Porselenin ja Fjaerin häiden juhlinta jatkui jo toista päivää. Marras ja Uende olivat vetäytyneet Uenden huoneistoon jatkamaan juominkeja ilman sivistyneisyyden pakotteita. He istuivat takan eteen levitetyllä taljalla ja kuluttivat alkoholia verkkaiseen tahtiin.

Uende tuijotteli pulloaan surumielisesti. ”Täytyy myöntää, minulla on ikävä joustani.”

Marras hieroi otsaansa väsyneesti mutta hymyili kuitenkin hieman. ”Yllättävä valinta aseeksi täällä luolissa. Näkyvyys on kuitenkin niin huono pitemmälle.”

”No, onhan se niin, mutta pidän siitä silti. Pidin. Ja täällä pääkaupungissa on paremmin valaistua.” Uende viittoi epämääräisesti lähintä soihtua. Molemmat ottivat huikat ja tuijottelivat takassa palavia sammalia.

”Yhtä asiaa en ymmärrä, vaikka sitä kuinka mieltäisin”, sanoi Marras yhtäkkiä, tihrustaen Uendea kohti.

”Ja mitä se mahtaisi olla?” kysyi Uende.

”Miksei Porselen vain tapattanut sinun veljiäsi jo aikaisemmin ja hallinnut sinun kauttasi. Hän tuntuu luottavan sinuun tarpeeksi, sillä onhan varsin selvää, ettei sinua lainkaan kiinnosta hallitseminen”, Marras lopulta vastasi.

Uenden kasvot väantuivat: suupielet pyrkivät alaspäin ja kulmakarvat yhteen. Lopulta hän julisti jäykästi: ”Minä en ole kelvokas kuninkaaksi.”

Marras katsoi uudelleen Uendea, tällä kertaa pidemmän aikaa. Hän räpäytti silmiään ja kurtisti kulmiaan. ”Et ole kelvokas. Miksi niin?”

Uenden käsi meni nyrkkiin, ja hän siirsi sen syliinsä. ”En pysty saamaan lapsia.”

Marraksen silmät levisivät hieman. Hän sanoi hiljaa, lähes lämpimästi: ”Ah. Siinä tapauksessa meillä on jotain yhteistä.”

He kuuntelivat hetken sammalten ja liekkien rätinää. Sitten Marras kysyi: ”Mitenkäs siinä oikein niin kävi? Ei niin, että sinun olisi pakko vastata.”

”Ratsastusonnettomuus. Olin täyttänyt pari viikkoa sitä ennen kuusitoista.” Uenden sormet suoristuivat ja hakeutuivat pullon ympärille. Hän otti pitkän huikan ja kysyi: ”Miten kävi sitten sinun?”

”Uhrasin kykyäni saada lapsia. Vastapalvelukseksi tästä sain potentiaalinen kuolleiden nostattamiseen”, Marras vastasi tyyneästi.

Uende katsoi Marraksen kasvojen profiilia ja oli näkevinään jonkinlaista iäistä, ikään liittymätöntä vanhuutta. ”Oletko katunut sitä?”

Marras naurahti pehmeästi. ”En. En ole koskaan erityisemmin pitänyt lapsista, ja kyllä niitä tähän maailmaan syntyy ihan tarpeeksi ilman minun apuani.”

Molemmat joivat hiukan. Marras veti syvään henkeä ja tokaisi: ”Haluaisitko sinä sitten lapsia, mikäli se olisi mahdollista?”

Uende viittoi hetken epämääräisesti pullolla ja availi ja sulki suutaan muutaman kerran. ”En osaa sanoa. Se oli aina jotakin, mikä oli melko pitkällä tulevaisuudessa. Nyt sitä ei vain... ole. Se tuntuu oudolta. Ehkä se alkaa myöhemmällä iällä harmittaa.”

Oven ulkopuolelta kuului humalaisia mutta hilpeitä huudahduksia: ”Kauan eläköön kuningaskunta!” Huudot kuullessaan Uende hymähti, laski pullon alas ja haroi hiuksiansa.

”Jos sinusta ei kerran voi tulla kuningasta, miksi veljesi halusivat sinut hengiltä?” Marras kysyi äänten loitonnuttua ja lopulta kadottua.

”Kai he halusivat varmistaa, ettei minusta ole mitään haittaa. He tiesivät minun olevan läheisempi siskoni kanssa kuin kummankaan heistä. Niin kauan kun jompikumpi heistä olisi ollut elossa ainoana veljeksistä, tuo selviytynyt olisi luultavasti pystynyt pitämään Porselenia aisoissa. Häntä voisi sitten hätätilassa käyttää suvun jatkamiseen, tai ainakin jonkin sopuavioliiton solmimiseen.

Minä olisin uhka tätä kohtaan, sillä he tietävät siskoni olevan kunnianhimoinen ja vallanhaluinen. Ilman apua tietyiltä tahoilta siskoni ei kuitenkaan pysty tiettyihin asioihin.” Uende räpytti silmiään usean kerran hieman hämmentyneen oloisesti ja sanoi: ”Jos tuo nyt oli mitenkään ymmärrettävää.”

”Juu. Luulisi silti, ettei sinun kuolemasi olisi ollut niin kiireinen asia.” Marras hieroi silmiään ja haukotteli hieman.

”Porselen juonitteli heidän kuolemiaan jatkuvasti. Heillä ei ollut varaa olla huomioimatta hänen suunnitelmiaan.” Uende suoristi jalkojaan ja tönäisi puolityhjän valkoviinipullon vahingossa kumoon. Hän ei edes yrittänyt nostaa sitä takaisin pystyyn.

Marras nojasi päänsä oikeaan käteensä ja haukotteli entistäkin leveämmin. Hän mutristi suunsa mietteliäästi ja käänsi katseensa Uendeen, joskaan hän ei pystynyt näkemään häntä tarkkaan. Hän kuitenkin tarkkaili prinssiä parhaansa mukaan, huomaten vääjäämättä verrattain laihan olemuksen ja puuttuvan käden jälkeensä jättämän tilan. Marras kysyi lähes äänettömästi: ”Mikä on paikkasi nyt?”

Uendella ei ollut vastausta.

Kahdeskymmenestoinen luku

Porselen piti lemmikkinänsä useita kissoja, joiden hän antoi liikkua vapaasti tietyssä huoneistossa, jotka olivat ainoastaan niitä varten. Eräänä iltana, kun hänen raskautensa oli jo melko pitkällä, hän johdatti Marraksen mukanaan tähän huoneistoon. He istuivat alas, ja monet kissoista lähestyivät heitä uteliaasti.

”Tämäpä on suuri määrä kissoja”, totesi Marras kuivasti.

Porselenin suupielet käväisivät ylhäällä. ”Pidän kovasti kissoista. Ne ovat kauniita ja älykkäitä eläimiä.”

”Tehokkaita saalistajia. Mutta nämä kissat eivät taida saalistaa yhtään mitään, eikö olekin näin?” Marras tarjosi kätensä haistettavaksi lähimmälle, harmaalle kissalle, ja kissa puski hänen kättänsä vasten.

”Niin, ne eivät ole täällä hyötyeläiminä. Jos ei lasketa sitä, että ne pitävät minulle seuraa. Koen niiden seuran varsin virkistäväksi ikävinä päivinä.” Porselen poimi syliinsä mustavalkoisen, lyhytkarvaisen kissan ja silitti sitä. Kissa alkoi kehrätä äänekkäästi.

”Jotkut saattaisivat pitää moista tuhlauksena.” Marras katseli tyynin silmin harmaata kissaa. Sen huomion kiinnitti jokin huoneen toisessa päässä, ja se lähti kohti kylmänkeltaista takaseinää häntä rytmikkäästi nytkähdellen.

Porselen hymyili Marrakselle poissaolevasi: hänen ajatuksensa olivat toisaalla. ”Eikö minulla sitten ole varaa tuhlata jonkin verran?”

”No sinulla on, jos ei kellään muulla.” Marras nojasi taaksepäin nojatuolissaan ja antoi kissojen kiipeillä päällänsä.

”Koen niitä kohtaan jonkinlaista sielunsisaruutta”, Porselen paljasti vaihdettuaan sylissään olevan kissan toiseen, tällä kertaa suureen punaoranssiin kalliin.

”Ymmärrettävää. Näen sinussa tietyn kissamaisuuden.”

Porselen naurahti ja rapsutti kissaa leuan alta. ”En ole lainkaan varma tarkoitatko tuota kohteliaisuutena vai loukkauksena.”

”Kenties en kumpanakaan.” Marraksesta tuntui huokuvan kylmyyttä, ei niinkään epäytytyväisyyden, vaan kuulumattomuuden vuoksi. Kukkakuviainen istumapaikka loi mustaa kaapua ja suurta nutturaa vasten jyrkän kontrastin.

”Niin. Kenties”, vastasi Porselen mietteläästi. He istuivat hetken hiljaa kissojen naukuessa ja kehrätessä.

Porselen nosti matalakorkoisten, joskin koristeellisten, kenkien peittämät jalkansa läheisen pöydän päälle ja sanoi: ”En voi kuin toivoa tämän olevan pian ohi. Nilkkani ovat niin turvoksissa, että jalkani eivät kannu. Raivostuttavaa.”

Marras kohotti kulmiansa välinpitämättömästi ja pyöräytti oikeata rannettaan niin, että se naksautti äänekkäästi. ”Omapa oli suunnitelmasi. Ja vaikka perijä saapuisikin pian, joudut silti kokemaan tämän uudestaan ties kuinka monta kertaa.”

Porselenin kurkusta karkasi tyytymätön ynähdyks. ”Se on valitettavaa. Ja valitettavasti välttämätöntä. Laittaisın isän muuttamaan lain, mikäli se olisi ollenkaan mahdollista. Tiedät hyvin, että nyt on äärimmäisen huono aika mekkaloille, joita se aiheuttaisi.”

Marras kohautti hartioitaan. ”Omatpahan ovat valtapyrkimyksesi.”

Porselen heilautti kättään vähättelevästi ja jatkoi kovaäänisesti kehrävän kollin rapsuttamista. ”No, olisin joutunut tähän tilaan joka tapauksessa, mikäli en olisi menehtynyt. Parempi tehdä tämä omin ehdoin.”

”Tosiaan”, Marras myönsi ja kysyi sitten: ”Joko olet ajatellut nimiä?”

Porselen huokaisi. ”Kenties Jern tai Bjorn. Jotain yksinkertaista ja vahvaa. Ja tietysti... Mikäli se nyt sitten on tyttö – manala minulta sitä suojatkoon – niin kenties Lyset, tai Safir, äitini mukaan.”

Marras nyökkäsi muutaman kerran mieteliäästi. ”Mikään näistä vaihtoehdoista ei ole huono. Kaikki ne ovat voimallisia nimiä. Toivon mukaan voimme odottaa lapselta paljon.”

”Niin. Toivon kovasti niin.” Porselen asetti Marraksen käden hänen vatsansa päälle. Marras tunsi kätensä alla kehittyvän lapsen potkivan. Marraksen huulet painautuivat tiukasti yhteen.

”Outoa, eikö olekin?” kysyi Porselen.

”Erittäin. Aivan kuin sinun kehosi olisi vallannut sisältäpäin jonkinlainen valtava loinen, joka pyrkii väkivalloin ihosi läpi.” Marraksen kasvoille puhkesi lähes pahoinvoiva irvistys.

Porselen ojenteli kipeitä nilkkojaan ja hymähti huvittuneesti. ”Omalla tavallaan tuo on hyvinkin totta.”

Marras otti kätensä pois Porselenin vatsalta ja ravisteli sitä hiukan, ikään kuin saadakseen siitä jotakin irti. ”Tämä ei tunnu mitenkään tehokkaalta tavalta lisääntyä. Mitä lie olikaan kohtalolla mielessään kun muutti naisen tien tällaiseksi.”

Porselen katsahti vatsaansa, sitten Marrakseen. ”Vaan ymmärtääkseni, ei sinun.”

Marras nyökkäsi hieman. ”Niin, ei minun.”

Porselen epäröi hetken, mutta sitten hän kysyi pelkkää mielenkiintoa äänessään: ”Haluaisitko minun olevan pahoillani puolestasi?”

Marraksen naurahdus oli kuin pieni räjähdys. ”En todellakaan.”

Kahdeskymmeneskolmas luku

Muutamaa päivää myöhemmin Marras sai kutsun vankityrmiin. Kutsu tuli Blindskjaerilta, joka oli Uenden eno ja kuninkaan tietoverkoston keskus.

”Sinun on tarpeen nähdä tämä”, Blindskjaer murahti ja nyökkäsi kohti paksua rautaista ovea.

Marras meni sisään huonosti valaistuun huoneeseen ja sulki oven perässään. Uende seisoi rotevan miehen jäänteiden yläpuolella, käsi, hiha ja otsa verisinä. Ruumis ei ollut enää tunnistettavissa: hänen kasvonsa peittivät kymmenet viillot ja veri, ja hänen raajansa olivat vasenta jalkaa lukuun ottamatta vääntyneet luonnottomiin asentoihin. Veren ja virtsan hajut olivat ylitsepääsemättömän vahvat.

Uende hengitti raskaasti. Hänen äänensä oli käheä ja verrattain matala hänen sanoessaan: ”Näetkö? Näetkö nyt, mistä minuun on?”

Marras vain tarkkaili nuorta prinssiä vaiti. Huonosta valaistuksesta huolimatta Marras pystyi näkemään, kuinka Uenden käsi tärisi tauotta.

”Katso nyt tätä. Minä tein tämän!” Uende huusi sylki roiskuen. Käsi tärisi entistäkin enemmän hänen osoittaessaan ruumismöykkyä.

Uende harppoi Marraksen eteen ja seisoi aivan kasvokkain. Hän sanoi pehmeämmin: ”Ilman Blindskjaerin apua tai opastusta. Väänsin kunnes se lauloi.”

Nostattaja vain katsoi Uenden kellanruskeisiin silmiin, kai nähden siellä hänen syvimät salaisuutensa.

”Sain selville, että kapinallisia oli hääjuhlissa kaksikymmentäseitsemän”, Uende lausui liioitellun huolellisesti.

Marras puhui vihdoon: ”Eli et siis mitään uutta.”

Uende perääntyi hieman. ”Sain nimiä.”

Marras pudisti päätään pettyneesti ja otti askeleen lähemmäs prinssiä. ”Mitä me kuolleiden miesten väärillä nimillä?”

”Valutin kaiken tuon veren.” Uenden edelleen vapiseva käsi nytkähti osoittamaan lattialla lojuvaa sotkua.

”No, sen sentään teit” Marras myönsi. Hänen kasvonsa olisivat voineet olla tyrmän kiviseinään veistetyt: niin vähän pystyi Uende niiltä lukemaan.

Uende pyyhkäisi likaisella kädellään veristä otsaansa. Hän huudahti: ”Etkö ymmärrä? Minusta on tähän!”

Marras kääntyi prinssistä pois päin, kumartui rikkinäisen ruumiin ääreen ja poimi pikkusormenmittaisen luunsirpaleen. ”No, tämän ainakin teit.”

Uende äännähti kysyvästi. Marras kääntyi takaisin hänen puoleensa ja selitti: ”Varsin voimallinen esine, joskaan ei mitenkään ennenkuulumattoman vahva. Sallinet, että otan tämän.”

Uende kohautti olkiaan hallitsemattoman oloisesti. ”Mitä minä sillä?”

Marras käänteli luunsirpaletta keskittyneesti. ”Et yhtään mitään. Minä taas... No, tähän on iskostettu kaikki se tuska, mitä tämä mies kituessaan ja kuollessaan koki.”

Uende huitaisi otsaansa kädellään varsin raivoisasti. Marras hymyili kylmästi. Hän puristi luun nyrkkinsä sisälle. ”Tietenkin tämän lisäksi tässä on se arvokas piirre. Sitä leimaa kiduttajan vastahakoisuus.”

”Valehtelet.”

Marras tiputti luun mustan kaapunsa syvään taskuun. ”Usko mitä uskot.”

”Mikset sinä nyt ymmärrä? Kohtasin kuoleman, enkö niin? Koin kuolemaa, koskin sitä, muokkasin sitä...” Uende vajosi polvilleen ja upotti sormensa ruumiin mahassa olevaan haavaan ja hyväili liukkaista ja sileäpintaisia suolia.

”Sinä et ole kohdannut mitään.” Marras näytti leijuvan Uenden yläpuolella kuin jokin pahantahtoinen henki.

Uende nojautui käteensä, ja suolet loiskuivat ja lätisivät. Marras kääntyi lähteäkseen. Kun hänen kätensä koskettivat oven kylmää ja metallista pintaa, hän pysähtyi. ”Tai ehkä olet sittenkin kohdannut omat sisältösi. Älä tule minun luokseni itkemään, kun ymmärrät aiheuttamasi säröt.”

Uenden käsi valahti ulos ruumiista. ”Et voi tehdä näin.”

Marraksen ääni oli pakotetun kepeä. ”Niin, tosiaan. Otinhan jotain maksutta. Siispä tässä on palkkasi tästä oivasta luunsirusesta: lakkaa menemästä vastaan luontoasi”, Marras sanoi, mutta sitten hänen äänensä ja ilmeensä kävivät lempeämmäksi: ”Poikkeaa luonani jos sinun täytyy. Ymmärrä, etten halua hylätä sinua. En vain halua tehdä sinusta avutonta.”

Uende jäi kivilattialle istumaan Marraksen sulkiessa oven perässään. Prinssi nosti kätensä kaulalleen ja raapi siihen kuivunutta verta kuin transsissa. Yhtäkkiä hän nousi seisomaan nopealla, ponnahtavalla liikkeellä ja alkoi potkia vainajaa niin lujaa kuin vain pystyi. Ruumiista nousi niin vetisiä kuin raksahteleviäkin äänneitä, ja vatsalaukun repeytyessä siitä nousi iljettävän hajuista kaasua. Uende otti etäisyyttä ruumiiseen ja kakoi. Hän lyyhistyivät seinää vasten ja jäi siihen istumaan, kunnes Blindskaer nouti hänet.

Kahdeskymmenesneljäs luku

Sinä yönä saapui Uenden uniin muisto ajasta, jolloin hän oli seitsemänvuotias.

”Blindskjaer, en aio mennä enää naimisiin, ellei se ole aivan välttämätöntä. Minulla on kuitenkin neljä tervettä poikaa”, kuningas Gudbrand sanoi itsepäisesti.

Blindskjaer halusi selvästi huokaista, muttei kuitenkaan tehnyt niin. ”Safir on ollut poissa jo kaksi vuotta. Tiedät aivan hyvin, että liitosta olisi saatavana muutakin kuin lisää lapsia. Enkä sanoisi tätä näin suoraan, jos et niin järjettömästi välttelisi aihetta!”

Uende vilkuili heitä vähän väliä, mutta palautti aina pian silmänsä paperiinsa. Hänen kättänsä särki kirjoittamisesta, sillä kynän pitelemine oli hänelle vielä varsin uusi asia. Muste haisi voimakkaasti peittäen kaiken muun alleen.

Kuninkaan ääni laskeutui kohti murinaa kun hän sanoi: ”Ainoastaan sen vuoksi, että kunnioitan sinua enemmän kuin olisi kenties soveliasta, annan tuon olla. Pidä kuitenkin mielessä, etten ole sinulle vastuussa, eikä sinulla ole valtaa minuun. Vain toinen meistä on korvattavissa.”

Kuningas poistui huoneesta lähes epäsovivan nopeasti, ja Blindskjaer huokaisi vihdoin hänen peräänsä hiljaa. Sitten hän kääntyi Uendea kohti. ”Jos mitään muistat tässä elämässä, Uende, pidä mielessäsi, ettei kukaan ole korvaamaton. Alhaisimmasta orjasta ylimpiin päättäjiin asti, *me kaikki* olemme korvattavissa.” Blindskjaer nipisti nenänsä vartta väsyneesti ja jatkoi: ”Isäsi tietää tämän. Ja jos mistään muusta hän ei ole varma, on hän varma siitä, että aina on joku, joka pyrkii ottamaan valtaistuimen haltuunsa.”

Uende katsoi enoansa kulmat hieman kurtussa, kädet paperia hypistellen. Blindskjaer näytti odottavaiselta, joten hän nyökkäsi hitaasti. Blindskjaer nyökkäsi vastaukseksi ja istuutui prinssin viereen. ”Noh, katsotaanpas mitä olet saanut aikaiseksi. Hmm. Ei täysin toivotonta. Tuo tuossa, katso, pitäisi olla a eikä o, ja tuo taas...” Näin Blindskjaer jatkoi oppituntia kärsivällisesti, kunnes Uenden silmäluomet alkoivat karkailla toisiaan kohden.

Uende muisti unen vain hämärästi herätessään, mutta silti hänen suonissaan tuntui virtaavan nestemäistä levottomuutta. Niinpä hän pukeutui nopeasti ja meni Marraksen huoneistoon.

Marras otti hänet rauhallisesti vastaan ja pyysi häntä istumaan ja syömään kanssaan. Puolisen tuntia he istuivat ja söivät hiljaisuudessa. Lopulta Marras sai tarpeekseen ja sanoi: ”Näen kyllä, ettet tullut tänne muuten vaan. Kerro minulle, mikä on hätänä? Joko näin pian ymmärsit mikä sinussa on mädäntynyttä?”

Oli kun jokin olisi väkivaltaisesti purkautunut Uenden sisällä jättäen jälkeensä oranssina hehkuvan kekäleen. Hän iski nyrkkinsä kiviseen pöytään. ”En voi sietää tätä toimettomuutta. Kaikkea muuta voisin sietää, mutta tämä hyödyttömyys!”

”Ymmärrän kyllä puheesi.” Marras näytti miettivän hetken. ”Anna kun kerron sinulle jotain.”

Marras otti mukavamman asennon tuolissaan ja puhui tyynellä äänellä: ”Sodan päättymisestä oli tuskin kuukautta kun nostattajavainot alkoivat. Hiljaisesti, ensin salassa, niin etteivät nostattajat tienneet valtionvallan olevan tappamisen takana. Lopulta väkivaltaisuudet leimahtivat roihuksi asti, ja kukaan ei voinut epäillä vainojen todellista alkusijaa.”

”Olin sodan jälkeen palannut kylään, jossa Mestarini kanssa olin aina viettänyt talven ankarimmat ajat. Siellä sain varoituksen vanhalta magian harjoittajalta, joka oli Mestarilleni velkaa tämän pelastettua hänet hukkumasta.”

”Niinpä pakenin läpi luolastojen, vältellen asutusta ja vilkkaimpia kulkuväyliä. Matkasin kohti maanpintaa, melkein kohti syntyseutuani. Tuhosin nostattamani kalmot ja hautasin ne kivimurskan alle heti, kun ehdin vähänkään pysähtyä.”

”Noina kylminä öinä näin nälkää ja puhuin kuolleelle Mestarilleni odottamatta hänen kuulevan, saatikka vastaavan. Sellaisia asioita kuin...” Marras epäröi hetken ja asetti kätensä puuskaan. Tuoli narisi hänen siirtäessään painoan.

”Luulin tehneeni oikean päätöksen. Halusin suojella maatani, onko se niin väärin? Heidän ymmärtämättömyytensä ei ole minun syntini.”

”Minulla ei ole jäljellä enää mitään. Ei ruokaa, ei nostatettuja, ei apua. Ainoastaan tilkka vettä ja jalat, jotka vielä kantavat ainakin hetken. Ja viha. Oi, tämä viha! Vielä saa tämä kuningaskunta maksaa teoistaan!”

”Olen väsynyt. Niin väsynyt. Pysähtyisin, luovuttaisin, jos se ei tietäisi kuolemaa. En voi pettää oppejani. Miksen voi saavuttaa rauhaa?”

”Vielä koittaa päivä kun revin ne kaikki riekaleiksi. Heistä ei jää jäljelle mitään, paitsi nahanpaloja ja luunsiruja. Nostattaisin heidät, niin, heidän kauhukseen, mutta eivät he sitä ansaitse! Mädätköön katuojissa ja rahakirstujensa uumenissa. Minä en anna anteeksi.”

”Sellaisia puhuin. Tietenkään en koskaan yrittänyt toteuttaa näitä kostofantasioitani. Se olisi ollut selvä itsemurha, ja itsemurha ei ole todelliselle nostattajalle vaihtoehto. Niinpä menin maan pinnalle, ryöstin hautoja ja tein itselleni paikan missä asua.”

”Aluksi olin niin äärimmäisen vihainen. Äärimmäisen turhautunut myös, sillä minä silloin, kuten sinä nyt, tunsin itseni niin kovin turhaksi. Vuosien saatossa koin kuitenkin pienimmätkin askareet yhä mielekkäämmiksi, sillä löysin jotain, mitä voisin tehdä. Aloin kirjoittaa ylös nostattamisen oppeja. Sittemmin kaduin tuota, sillä päätin, etten koskaan opettaisi nostattamisen taitoa tälle kiittämättömälle ihmiskunnalle. Poltin nuo paperit. Sen jälkeen kirjoitin lähinnä omaa historiaani ylös.”

”Kuten siis näet, elämä on täynnä pettymyksiä ja epäonnistumisia. Yksi asia, mikä sinun täytyy ymmärtää, on se, että kukaan muu ei voi, no ainakaan täysin, päättää mikä sinusta voisi tehdä jälleen hyödyllisen omissa silmissäsi.” Marras lopetti puhumisen ja katsoi Uendea silmiin. Nostattaja asetti oikean kätensä Uenden käden päälle, joka nyt lepäsi sormet suorana kivipöydän päällä. Hetken kuluttua Uende veti kätensä kuitenkin pois.

”Mutta ei se noin ole. Sinä voisit antaa minulle tarkoituksen. Aivan helposti!” hän tiuskaisi, ja hänen kätensä meni jälleen nyrkkiin.

Marraksen kasvoilla ollut myötätunto valui pois hetkessä. Hän sanoi: ”Mätäneminen kulkee yleensä viidessä vaiheessa. Ensimmäinen vaihe on kuolemasta ruumiin pöhöttymiseen. Pöhöttyessään ruumis turpoo erilaisten kaasujen kerääntyessä, ja iho saattaa repeillä. Mikäli hyönteiset pääsevät

ruumiiseen käsiksi, saavat niiden ihon alle kaivamat onkalot sen irrottautumaan paikoittain ja karvoituksen irtoamaan ihosta. Kolmannessa vaiheessa suurin osa ruumiin massasta katoaa, ja solukko muuttuu nesteeksi, ja mitä, etkö halua minun jatkavan?”

Uende pyrki näyttämään vakaalta, aivan kuin Marraksen puhe ei olisi vaikuttanut häneen, mutta hänen kasvojensa kireys antoi hänet ilmi.

”Sinä inhoat, Uende. Sinä pelkää. Sen vuoksi sinusta ei koskaan voisi edes tulla kuolleiden nostattajaa.”

Marras nousi ylös ja käveli kohti makuuhuonettaan. Selkä Uendeen päin hän komensi: ”Poistu. En halua nähdä sinua pariin päivään.”

Epäröivin askelin Uende käveli pois Marraksen huoneistosta. Suljettuaan painavan rautaoven perässään hän kääntyi sitä kohti ja nosti kätensä ikään kuin koputtaakseen. Hän kuitenkin laski kätensä alas tekemättä niin.

”Käytin vieraanvaraisuuttasi väärin. Pyydän sitä mitä nöyrimmin anteeksi”, prinssi kuiskasi. Uende sulki silmänsä hetkeksi ja laski kymmeneen.

Uende lähti lopulta liikkeelle ja kulki halki käytävien vastaten jokaiseen kohteliaaseen nyökkäykseen. Oikean käden haamu oli kuitenkin ainut, joka todella piti hänelle seuraa.

Kahdeskymmenesviides luku

Uende ja Porselen istuivat erään päivän päätteeksi Vihreässä huoneessa. Heidän välissään oli mustavalkoruutuinen pelilauta. Porselen siirsi lohikäärmeen muotoista nappulaa, kaapaten Uenden ritarin.

Uende melkein tarttui tornin muotoiseen nappulaan, mutta veti sitten kätensä takaisin. Hänen katseensa kävi Porselenin raskaudesta muuttuneeseen keskivartaloon. “Olet sen partaalla, että saavutat kaiken haluamasi, ja olen siitä onnellinen. Pelkään kuitenkin jääväni jälkeen”, Uende myönsi hapuilevasti. Lopulta hän siirsi sitä nappulaa, jonka äärellä hän oli epäröinyt.

Porselen pohti lautaa hetken, ja lopulta hän sanoi: “Uende, olet yksi harvoja ihmisiä tässä kylmässä maailmassa, josta aidosti välitän. Olet tehnyt vuokseni paljon, enemmän kuin tarpeeksi. Vaikket pystyisi minua enää koskaan auttamaan, olet jo ansainnut paikkasi vierelläni.”

Uende puristi ainokaisen käteensä niin tiukkaan nyrkkiin, että hänen rystysensä valkenivat. Hänen katseensa oli liimaantunut lattiaan, kun hän lopulta uskalsi sanoa käheästi: “Minusta ei voi koskaan tulla kuolleiden nostattajaa.”

Porselen kaappasi jälleen yhden Uenden nappuloista ja totesi: “En väitä, etteikö olisi hyödyllistä, jos lähipiirissäni olisi toinenkin nekromantikko, mutta yksi riittääköön.”

Uende nosti katseensa, ja yritti etsiä merkkejä valheesta Porselenin vakaasta ilmeestä. “Uskon kyllä, että koet minun tehneen tarpeeksi. Mutta en minä voi elää loppua elämääni joutilaana”, Uende sanoi kääntäen huomionsa jälleen lautaan.

“Mitä haluaisit tehdä?” Porselen kysyi.

“En tiedä. Tämä...” Uende kohotti puuttuvan käden puoleista olkapäätänsä ja jatkoi, “Se rajoittaa mahdollisuuksiani huomattavasti.”

Porselen keinutteli päätänsä miettiväisesti. “No, jos magia sinua kiehtoo, niin ei nekromantia ole ainoa keino harjoittaa sitä.”

“Tarkoitat varmaan shamanistista magiaa?” Uende tiedusteli ja siirsi jälleen torniansa, tällä kertaa kaapaton Porselenin lohikäärmeen.

Porselen mutristi suutansa miettiväisesti. “Niin. En tiedä muistatko, mutta äitimme harjoitti sitä.”

“Kyllä minä muistan. Eikö se ole aika pieniluontoista?”

“Suurimmalle osalle ihmisistä toki. Riippuu vaivannäöstä, ajankäytöstä, ja toki myös omasta soveltuvuudesta, mitä kaikkea siitä voi saada irti. Äitimme lahja oli erittäin voimakas, hän ei juuri joutunut harjoittelemaan, kun hän jo pystyi koskettamaan universumin voimia.” Porselen kaappasi Uenden tornin.

Uende nyökytteli hitaasti. “Niin. En ole aikaisemmin ajatellut tätä, mutta... Kuka minua opettaisi?”

Oli Porselenin vuoro katsahtaa lattiaan, joskin hänen silmänsä eivät viipyneet siellä kauaa, vaan nousivat kohtaamaan Uenden kysyvän katseen. “No, ainakin näin aluksi, minä ajattelin...että minä voisin.”

Uenden silmät laajenivat yllätyksestä. “Todellako?”

Porselenin suu nytkähti epätavallisen ujossa hymyssä, mutta hänen ilmeensä vakavoitui taas välittömästi, ja hän nyökkäsi vakaasti.

Uende vastasi hymyyn ja sanoi: “Se olisi minulle kunnia, Porselen.”

Kahdeskymmeneskuudes luku

Marras asettui kirjoituspöytänsä ääreen ja haroi hetken pitkiä mustia hiuksiansa, joita hän ei ollut sinä päivänä jaksanut kesyttää nutturalle. Sitten hän otti luisevaan käteensä harmaan sulkakynän ja kirjoitti:

Olin kahdeksanlapsisen perheen seitsemäs lapsi, joskin täyttäessäni viisi oli meistä sisaruksista jäljillä ainoastaan neljä. Muut olivat vieneet tauti ja onnettomuudet. Täytettyäni juuri kuusi vuotta, saapui meidän pieneen maanviljelyskyläämme Dragetannin rinteellä rutto. Rutto raateli kylää, ja pian ei perheestäni ollut enää mitään jäljellä.

Yritin selviytyä yksin kerjäämällä ja varastamalla, mutta jo parin viikon päästä vanhimman veljeni kuolemasta olin nääntymäisilläni nälkään. Tällöin kohtasi Mestarini. Mestari katsoi minun kuihtunutta muotoani, esille törröttäviä luita ja lasittuneita silmiä ja näki kai minussa jotain.

”Lähdetkö mukaani? Tarvitsen seuraajan”, Mestari sanoi. Olin piiloutunut sadevesitynnyrin taakse. Mestari lähestyi minua hitaasti. Pohdin hetken vaihtoehtojani.

”Minne olet menossa?” sanoin pienellä ja käheällä äänelläni.

”Kierrän maailmaa, menen sinne minne minun tarvitsee”, Mestarini vastasi.

”Kärsitkö kylmää?” kysyin.

”Hyvin harvoin. Minulla on keinoni selvitä.” Mestarini oli tullut hänkin sadevesitynnyrin taakse. Hän kumartui eteeni.

”Näetkö nälkää?” kysyin.

”Vielä sitäkin harvemmin. Monet ovat velassani, ja he avaavat ruokapussinsa minulle.” Mestarini hymyili minulle. Hänessä tuoksui syksy.

”Kuinka kauan olisin kanssasi?” kysyin.

”Niin kauas kunnes oppisit nostattamisen taidon. Olen oppilasta vailla, enkä halua oppilinjani päättyvän minuun.” Mestarini ojensi suuren kätensä minulle.

”Hyvä on”, vastasin lopulta ja tartuin Mestarini viileään käteen.

Ja niin lähdin Mestarini matkaan. Me kuljimme läpi ruton runteleman maan mutta tauti ei koskenut meihin. Opin vähitellen Mestarini taidot, enkä koskaan kaivannut kotikylääni, sillä vaikka joskus kärsinkin kylmää, tai näin nälkää, tapahtui sitä harvoin, enkä silloin koskaan ollut yksin.

Vuosia myöhemmin, kun rutto oli jo lakannut riehumasta, kysyin Mestariltani: ”Miksi juuri minä?”

Ja Mestari vastasi: ”Olit lähes turtunut, muttet aivan. Olit nähnyt kuoleman katsovan sinua päin, muttet pelännyt. Ja vaikket pelännyt, et myöskään pyytänyt sitä. Toki on mahdollista, että tunteesi olisivat taittuneet jompaankumpaan suuntaa jo sinä päivänä, mutta siinä hetkessä näin sinussa juuri sen, mitä nostattaja tarvitsee.”

”Ymmärrän. On totta, että siinä tilassa en osannut enää kaivata mitään, en pelastusta hädästäni, niin suuntaan taikka toiseen, sillä olin todennut, että kaipaus ei toisi minulle mitään. Voisin yrittää parhaani, pitää kiinni tästä olemassaoloni langasta, sillä se oli jotakin, mitä tiesin. Epäonnistuminen, no, ei silläkään olisi suurta vaikutusta ollut. Mitä on yksi kuollut lapsi monien joukossa?”

”En koskaan katunut tuota päätöstäni. Olet ollut paljon lahjakkaampi, paljon alttiimpi tiedolle, kuin kukaan aikaisemmista oppilaistani”, sanoi Mestari.

Mutta jos totta puhutaan, tätä keskustelua ei koskaan käyty ääneen. Se väijyi jokapäiväisten askareiden lomassa, piilotteli oppituntien väleissä. Sitä ei kuitenkaan koskaan puhuttu, sillä se olisi ollut turhaa: olin vihdoin ymmärtänyt luonteeni laadun ja sitä myöten myös Mestarini luonteen laadun.

En kaipaakaan Mestarini ääntä, vaan hänen fyysistä läsnäoloaan. Niin kauan kuin minulla oli Mestarini nostatettuna vierelläni, ei minulla ollut häntä läheskään yhtä ikävä, kuin sen jälkeen, kun menetin Mestarini ruumiin. Toivon siis rauhaa hänen jäänteilleen, kun toimi ei enää ole mahdollisuus.

Kahdeskymmenesseitsemäs luku

Oli keskipäivä, ja hedelmätarha kylpi peilien heijastamassa kultaisessa auringonvalossa. Uende ja Porselen istuivat pehmeän mullan päällä jalat ristissä. Heidän edessään oli matala puu, jonka oksat nuokkuivat pitkulaisten, vielä vihreiden hedelmien painosta.

”Tämä loitsu, jonka sinulle opetan, ei ole yleensä käytännöllinen, koska se kuluttaa paljon enemmän varoja kuin kasvien normaali kasvu. Se köyhdyttää maaperää, jolla se taitetaan. Se on kuitenkin verrattain yksinkertainen loitsu, ja sen tulos on selkeästi nähtävissä, joten se sopii hyvin harjoittelutarkoituksiin”, Porselen selitti rauhallisella äänellä.

Porselen upotti sormensa syvälle kosteaan, mustaan multaan, sulki silmänsä ja alkoi puhua kielillä. Tavut soljuivat hänen suustaan muistuttaen enemmän hajanaista laulua kuin puhetta. Koko hänen ylävartalonsa huojui edes takaisin, ja hänen päänsä kiersi liikkeen mukana rennon niskan varassa. Avaamatta silmiänsä hän kohotti molemmat kätensä, ja otti yhden pitkulaisista hedelmistä varmasti, mutta hellästi kämmentänsä väliin. Aina vaan hän jatkoi puhumista, laulamista. Hedelmä vavahti hänen kosketuksensa alla, ja sen väri alkoi vaihtua vihreästä keltaiseksi. Porselen avasi silmänsä ja hymyili lähes huomaamattomasti, mutta hellästi.

”Se on kypsä?” Uende tiedusteli hiljaa. Hän oli seurannut toimitusta kunnioittava, lähes epäuskova ilme kasvoillansa.

Porselen päästi irti hedelmästä ja sanoi: ”Kyllä. Pitemmän päälle on kasville terveempää antaa sen kypsyttää hedelmänsä tai kukkia kukkansa omassa tahdissaan, mutta joissain tapauksissa tästä loitsusta on hyötyä. Jotkut lääkekasvit kukkivat harvoin, ja lääkkeen tehoon vaikeuttaa tuoreus. Tällöin voi olla loitsun paikka.”

”Ymmärrän. Miten pian luulet minun pystyvän tähän?” Uende kysyi varsin innokkaasti. Hänen sormensa taputtelivat kosteaa multaa kärsimättömästi.

”Tänään. Tällaisessa suotuisassa ympäristössä hedelmää on helppo suostutella kypsymään”, Porselen vastasi.

Uende kysyi: ”Mitä minun tulee siis tehdä?”

Porselen ravisti sormistansa mullat pois ja piilotti suuret kätensä hihojensa sisään. ”Tämän loitsun ytimessä on voiman anominen ja suostuttelemine maasta. Tämä multa on hedelmällistä, ja tuo hedelmällisyys on tarkoitus siirtää hedelmään. Suostuttelu vaatii tässä tapauksessa suoraa kontaktia ja puhetta.”

”En pysty millään muistamaan, mitä sanoit”, Uende myönsi hieman häpeillen.

Porselen pudisti päätänsä. ”Ei se ole tarpeen. Tuo puhe ei ole varsinaisesti sanoja, vaan sitäkin suurempaa kommunikaatiota. Se on jokaisen oma puhtain tapa ilmaista itseänsä. Sinun tulee keskittää huomiosi ja energiasi syvälle itseesi, ja sitä kautta yhteyteen, joka sinulla on maahan.”

Uende nyökkäsi päättäväisesti. ”Onko vielä muuta? Haluaisin yrittää.”

”Ei ainakaan vielä. Meidän on helpompi puhua näistä asioista kun sinulla on jonkin verran käytännön kokemusta,” Porselen vastasi ja heilautti kättään ikään kuin sanoakseen ’anna mennä’.

Uende hengitti syvään, sulki silmänsä, ja upotti ainoan kätensä sormet multa. Hän pysyi paikallaan keskittyen kunnes hänen huuliltansa alkoi tipahdella laulumaista puhetta. Hänen haparoiva kätensä nousi mullasta ja etsi hedelmää. Lopulta hänen sormenpäätänsä kohtasivat hedelmän, ja hän tarttui siihen varovasti. Hän jatkoi lausumista, ja jatkoi, ja jatkoi, mutta mitään ei tapahtunut. Lopulta Porselen tarttui häntä kevyesti ranteesta.

”Ei se mitään. Lopeta hetkeksi”, Porselen kuiskasi.

Uende avasi silmänsä ja katsoi vihreää hedelmää kulmat kurtussa, suupielet hieman alaspäin. Hän totesi: ”Tunsin kyllä jotain.”

”Ja se on hyvä merkki. Epäilen kuitenkin, että päädyit toistamaan liikaa näkemääsi. Jokainen loitsu, taika ja kirous perustuu hyvin pitkälti shamaanin omaan yhteyteen ympäröivän maailman kanssa. On harvinaista löytää tuo yhteys aivan ensimmäisellä yrittämällä,” Porselen selitti kärsivällisesti.

Uende puristi kätensä nyrkkiin. ”Mutta mistä minä tiedän, mikä on minulle luontaista? Miten sinä sen löysit?”

Porselen poimi Uenden nyrkin käsiinsä ja suoristi sormet yksitellen. ”Yritys ja erehdys ovat tässä ystäväsi. Mieti myös tapoja, joilla yleensä ilmaiset itseäsi muissa yhteyksissä.”

Tämä mielessänsä Uende yritti uudestaan ja uudestaan. Porselen seurasi kärsivällisesti vieressä valon määrän vähetessä tasaisesti. Vihdoin jotain tapahtui. Sen sijaan, että hedelmä olisi kypsynyt, nousi sen pinnalta tiheä parvi pienenpieniä karpäsiä. Uende kavahti taaksepäin niiden iskeytyessä vasten hänen kasvojansa.

Porselenin suusta purskahti hieman vahingoniloinen nauru. Hän huudahti: ”Hyvä! Tai no, on se hyvä. Ei ihan mitä haluttiin, mutta läheltä kuitenkin!”

Uende katseli ympäriinsä levittäytyvän karpäsparven perään. Vähitellen hänen kasvoilleen levisi hymy. ”Minä onnistui? Minä onnistuin! Tai juu, mutta sain jotain aikaan!” Hän kääntyi Porselenin puoleen ja sanoi: ”Kiitos, Porselen.”

”Sinä sen teit veli, joskin otan kiitoksesi vastaan”, Porselen nousi seisomaan ja ojensi kätensä Uendelle. Porselen kehotti: ”On myöhä, eiköhän jatketa toinen kerta.”

Uende tarttui käteen ilolla. Porselenin käsi oli kylmä, kuiva ja varma hänen otteessaan. Uenden rintakehässä oli syttynyt uusi tuli, ja se tuntui toivotta.

Kahdeskymmeneskahdeksas luku

Porselen ja Marras viettivät iltaa Porselenin huoneistossa. He istuivat takan ääressä ja joivat sitruunateetä Uenden koputtaessa ja astuessa sisään. Porselen viittoi Uenden istumaan pieni hymy kasvoillaan, ja Uende istuutui mielellään.

”Tuon sanaa Blindskaerilta”, Uende ilmoitti ja asetti kätensä teekannun kahvalle. Porselen huitaisi hänen kätensä pois ja kaatoi veljelleen teetä.

”Kerro toki”, Porselen tokaisi palautettuaan teekannun aluselleen.

Uende hörppäsi kuumaa juomaa varoen. ”Olemme saaneet kiinni lisää kapinallisia.”

”No, mitä niistä on irronnut?” Porselen kysyi raukeasti.

Uende laski kuppinsa alas ja se kilahti osuessaan aluslautaseen. ”Huolestuttavia uutisia. Eräs vanhempi mies paljasti heidän saaneen rahallista tukea itänaapurista.”

Porselen nosti etusormensa huulilleen. ”Huolestuttavaa tosiaan. Mitä he lupasivat vastapalvelukseksi?”

”Emme tiedä, sillä mieskään ei tiennyt.”

Hiljaisuus laskeutui pöydän ylle Porselenin tarttuessa teekannun. Hän täytti ensin Marraksen, sitten Uenden ja viimeiseksi oman kuppinsa ranteensa hallituilla ja tehokkailla liihakduksilla. Kaikki joivat hieman teetä.

Lopulta Uende sanoi vakavasti: ”Liikkeellä on myös varsin sitkeitä huhuja siitä, että kuningas on kuollut.”

Porselen asetteli vaaleansinisen samettimekkonsa helmoja. ”No, sille täytynee tehdä jotain. Marras, sanoit että ruumis ei voi kirjoittaa, mutta voisiko sitä saada tekemään jonkin allekirjoituksentapaisen?”

Marras siirsi katseensa laiskasti prinsessaan. ”Se täytyisi sille erikseen opettaa, enkä voi taata, että lopputulos olisi kovin vakuuttava.”

”No ei sen vakuuttava tarvitsekaan olla. Paljonko tarvitset aikaa?”

”Muutaman päivän”, Marras vastasi välittömästi.

”Uende, menisitkö Blindskjaerin luokse ja kertoisit hänelle uutiset? Teidän täytyy luoda turvallisuussuunnitelma varsin lyhyellä aikataululla.” Vaikka Porselen muotoili lauseensa kysymykseksi, ei se sellainen todella ollut.

”Se ei silti tule olemaan ongelma.” Uende nyökkäsi terävästi ja marssi ulos.

Porselen kääntyi Marraksen puoleen silmät tekoviattoman leveinä. ”Kylläpä välinne ovat viilentyneet.”

”Parempi näin”, vastasi Marras kylmästi.

”Ai?” Porselenin silmät levisivät pyöreiksi. Hän näytti viattomuuden perikuvalta hempeäsävyisessä mekossaan, mutta Marras ei uskonut moista.

Marras tuhahti ja pyöritti silmiään. ”Uende on vielä kovin keskenkasvuinen, mutta en minä voi pitää häntä jatkuvasti kädestä.”

Porselen nosti oikean kätensä suunsa eteen. ”Johan on ääni muuttunut kellossa. Alkaako tekemäsi uhraus kaduttaa?”

”Ei”, vastasi Marras lopulliseen sävyyn.

Kahdeskymmenesyhdeksäs luku

Meonjeo oli anonut Porselenilta tapaamista, joten he tapasivat jälleen kerran Vihreässä huoneessa. Suitsukkeen tuoksu roikkui ilmassa vahvana, yhdistyen persikoilla maustetun mustan teen makeaan hajuun.

Porselen istui raukeasti nojatuolissansa. Hän kaatoi molempien kupit täyteen teetä ja kysyi: “Oletko saanut sanaa arvoisalta Taivaan tulkilta?”

Meonjeon kasvoille nousi kireä hymy, ja hän puristi juuri nostamaansa teekuppia tiukasti. “En kieltämättä hetkeen.”

Porselenin pää kallistui oikealle kysyvästi. “Mitä arvostetuin kuninkaamme on esittänyt huolensa tästä hiljaisuudesta.”

Meonjeon hymy kiristyi entistäkin enemmän. “Ymmärrän täysin.”

Molemmat siemailivat teetänsä hetken. Lopulta Meonjeo pakotti kasvonsa rentoutumaan ja tiedusteli korostetun kohteliaaseen sävyyn: ”Saanen tiedustella, miten lännen kunnioitettu kuningas Dzeltens on ottanut vastaan teidän mitä siunatuimman avioliittonne?”

Porselen naurahti teennäisesti. ”Hän on ymmärtääkseni hieman pettynyt, mutta hänen suhtautumisensa valtakuntaamme, ja mitä itseeni tulee, on edelleen lämmin. Maidemme välinen kauppa on yhtä vilkasta kuin aina.”

Huone täyttyi hyvän tovin latteuksista. Teekupit tyhjenivät hiljalleen, ja Porselen täytti ne uudestaan. Yhtäkkiä jokin tuntui napsahtavan Meonjeon sisällä. Hänen äänensä oli vakava, aikaisempaa matalampi, kun hän sanoi: “Pyydän lupaanne puhua suoraan, arvon prinsessa.”

Porselenin silmät siristyivät epäluuloisesti. “Se olisi kai tässä vaiheessa parasta meille molemmille.”

Meonjeo hengitti syvään ja sulki silmänsä. Hän hengitti ulos hitaasti, avasi jälleen silmänsä, ja alkoi puhumaan: “Olen kuullut huhut siitä, että kapinallisilla on kytköksiä Yongiin. Haluaisin pystyä

vakuuttamaan teille, että näin ei ole, mutta totta puhuen minut on selvästi jätetty pois kaiken tärkeän tiedon piiristä. Epäilen, että minulle ei ole enää käyttöä isänmaani silmissä.”

Porselen jäähmettyi paikalleen, ja hänen silmänsä olivat järkytyksestä ammollaan. Hän risti kätensä rintojensa alle. “Tuo oli suurempaa puhetta kuin olisin osannut kuvitella.”

Meonjeo haroi hiuksiansa levottomasti. “En ole halunnut keikuttaa venettä. Minulla on hyvä elämä täällä. Jälkiviisaana pystyn näkemään, että toimin virassani liian neutraalisti.”

Porselen pudisti päätään hieman huomaamattaan. Hänen suunsa kävi puhumatta. Lopulta hän löysi hieman käheät sanat: “Puheesi lähentelee jo maanpetturuutta.”

Meonjeo nojasi taaksepäin tuolissaan ja katsahti ovea kohti. “Niin. Anteeksi, minun olisi parempi olla puhumatta.”

Porselen epäröi hetken, ja lopulta sanoi pehmeästi: “Ei, Meonjeo.”

Meonjeo säpsähti silminnähtävästi tuttavallisen puhumisen seurauksena. “Mitä voin tehdä? En halua kaiken olevan ohi.”

Porselen näytti päättäväiseltä vastatessaan: “Anna kun mietin asiaa. Uskon tämän tilanteen olevan vielä hallittavissa.”

Meonjeo painoi päänsä alas osoittaakseen kunnioitustansa ja peittääkseen silmiinsä kohonneet kyynelvet. “Kiitos, Porselen.”

Kolmaskymmenes luku

Yö ennen kuninkaan julkista näyttäytymistä oli epätavallisen viileä. Marras heitti harteilleen paksun shaalin ja nojautui kirjoituspöytänsä kyynärpään varassa. Itänaapurista kantautui jatkuvasti sotahuutoja, ja muistojen virta uhkasi hukuttaa Marraksen aika ajoin. Hän kirjoitti:

Mestarini kuoleman jälkeen käytin kolme viikkoa hänen nostattamiseensa, kuten oppilinjassani on tapana. Kaiversin jokaisen riimun kolme kertaa, ja valelin niihin vertani. Kipu ei tuntunut missään. En mädättänyt Mestarini kasvoja pois. Ei ollut mitään syytä tehdä niin. Ehkä löysin jopa syitä olla tekemättä niin.

Tein Mestaristani soturin: puolustajan itselleni maailman vaaroja vastaan. Kun sota syttyi, tein parhaani puolustaakseni maatamme. Tavalliset sotilaat vihasivat sitä, etten lähettänyt Mestariani taistelemaan vaan annoin tämän seistä olkapääni takana. Tämän vuoksi eräänä yönä kymmenisen pelkurisotilasta hyökkäsi Mestarini kimppuun. Vain suuren lukumääränsä vuoksi ja sen tähden, että he kävivät kimppuun varjoista käsin, hyökkääjät voittivat. Ennen kuin yksi sotilaista sai hänen päänsä sivallettua irti, tappoi nostatettu Mestarini heistä kahdeksan.

Varmistin, että loput kuolivat hyvin hitaasti seuraavan päivän taisteluissa. Surin suuresti Mestarini nostatetun ruumiin menetystä. Olihan mitä suurin kunnia käyttää hänen ruumistaan hyödyksi, ja nyt olin menettänyt hänet tuollaisen typeryyden tähden. Tunsin myös olevani kovin yksin, sillä muut nostattajatkaan eivät minusta pahemmin pitäneet: useimmat sen vuoksi, että olen nainen.

Mestarini rikotut jäänteet kävin hyvin tarkkaan läpi ja valitsin niistä ehjäksi jääneen sääriluun. Tuosta luusta valmistin itselleni veitsen, jota kannan aina kaulassani nahkaremmistä roikkuen. Tuota luuveistä käytän riimujen kaivertamiseen nostattaessani.

Synopsis

Laura Mustonen

Kuninkaan nuorin poika Uende lähtee etsimään viimeistä kuolleitten nostattajaa Marrasta päästäkseen hänen oppipojaksi ja päästäkseen kauas hovin levottomuuksista. Uende löytää Marraksen mutta johdattaa samalla palkkamurhaajia Marraksen kotiin. Marras joutuu jättämään kotinsa. Hän vaatii Uendea mukaansa päästäkseen helpommin sisälle luoliin, jossa suurin osa maan kansasta asuu.

Marras yrittää hakea apua eräältä ystävältään mutta tämä on kuollut, joten Marras nostattaa hänet. Uenden sisar Porselen saa tietoa Marraksesta ja Uendesta, ja päättää käyttää Marrasta valtaannousu-yrityksissään. Marras ja Uende hakevat Porselenilta apua. Porselen haluaa Marraksen nostattavan äskettäin kuolleen kuninkaan. Marras kieltäytyy tekemästä tätä, kunnes hän ja Uende joutuvat vaikeuksiin, ja Uenden käsi joudutaan amputoimaan.

Marras nostattaa kuninkaan. Porselen tappaa isoveljensä saadakseen hänet valtaannousujärjestyksestä pois. Porselen menee naimisiin ja tulee raskaaksi. Itänaapurista kantautuu sotahuutoja ja kotimaassa lietsotaan kapinaa. Marras ja Uende riitautuvat. Uende lopulta luopuu nekromantiahaaveistaan ja päätyy opettelemaan Porselenin ohjaamana shamaanimagiaa.

Kapinalliset saavat tietää, että kuningas on nostatettu. He hyökkäävät pääkaupunkiin ja onnistuvat paljastamaan kuninkaan tilan. Marras, Uende ja Porselen pakenevat kohti länsinaapurialueita, ja pääkaupunki ajautuu täyden sekasorron valtaan. Porselen saa pakomatalla keskenmenon. Kapinalliset saavuttavat heidät lopulta, ja Marras jää joukosta jälkeen puolustaakseen heitä.

Porselen ja Uende saapuvat länsinaapurialueisiin. He eivät tiedä mitä Marrakselle on käynyt. Itänaapurit ovat käyttäneet levottomuuksia hyödykseen ja valloittaneet hyvän osan heidän kotimaastaan. Porselen tarjoutuu länsinaapurin kuninkaan vaimoksi, ja kuningas suostuu ehdotukseen. Porselen ja Uende ovat yrittämässä aloittaa uudet elämät. Uende päättää keskittää kaiken aikansa shamaanimagiaansa, ja vannoo, että sen avulla hän vielä joku päivä valloittaa kotimaansa takaisin.